

«Αυτή η νύχτα
ανήκει
στον Μιχάλη»

Οι σύγχρονοι αγώνες για την ελευθερία ενάντια στην εξουσία, περισσότερο κι απ' τη μνήμη ενάντια στη λήθη, είναι ο αγώνας της ίδιας της ζωής ενάντια στο θάνατο. Η απόσταση δε που χωρίζει την καθημερινή μας επιβίωση από το βίωμα μιας υπογόνου ελευθερίας δεν είναι μεγαλύτερη από την απόσταση που μας χωρίζει από μια κατάσταση δράσης ενάντια στους εχθρούς της στην προοπτική της εξέγερσης που απομένει η μόνη δυνατή περιπέτεια των ζωντανών σ' ένα κόσμο που κυριαρχεί η εξουσία, η οικονομία, η τεχνολογία, η οικολογία κι η κουλτούρα του θανάτου.

Ora Nihil

■ Το Τέλος Των Μοντέρνων Καιρών ■ **J. Weir** : Επαναστατική Ολότητα... ■ **P. Porcu** : Ενάντια στην Τεχνολογία - Ενάντια στην Οικολογία ■ **ΝΕΑ ΑΠ' ΤΟ ΠΟΥΘΕΝΑ...** ΕΣΣΔ : Ο θάνατος του **Piotr Siuda** & Οι εργατικές εξεγέρσεις στη δεκαετία του 1960 ■ **ΑΝ. ΓΕΡΜΑΝΙΑ** : «Οι Εμπρηστές Πτωμάτων» ■ **ΠΟΛΩΝΙΑ** : Οι εκδηλώσεις μιας αναρχικής δραστηριότητας - «Η **Solidarnosc** είναι η Εξουσία» ■ **ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑ** : Η ομάδα **KAMON** ■ Η εξέγερση των Ινδιάνων **Mohawks** του Καναδά ενάντια στη γενοκτονία ■ Καταλήψεις...

ΣΕΠΤ.'90
200ΔΡΧ

1

Anti Editorial Το Τελος Των Μοντερνων Καιρων

Τό προλεταριάτο, όπως το γνωρίσαμε στις ιστορικές εφόδους του για την κατάκτηση των μοντέρνων καιρών της μηχανής/προέκτασης των ανθρώπινων μελών/και της εργασίας, χάνει το έδαφος κάτω απ' τα πόδια του. Ο ίδιος ο στρατηγικός στόχος της προλεταριακής επανάστασης/ένα νέο προτσές παραγωγής και διανομής των αγαθών/αποσυνθέτουμε καθώς, η εργασία ελαχιστοποιείται σαν κεφάλαιο της παραγωγής και το ίδιο το προλεταριάτο ελαχιστοποιείται σαν ανταλλακτικό εμπόρευμα στον καπιταλισμό. Το νέο κεφάλαιο, η γνώση και η κωδικοποίησή της επικαλύπτουν την εποποιία των μοντέρνων καιρών που σχηματίζουν το πιο πρόσφατο αρχαιολογικό στρώμα της ιστορίας.

Οι μεταμοντέρνοι καιροί προβάλλουν στην άχλη της αυγής τους, η παγκόσμια επικαιρότητα δονείται απ' την εισβολή τους κι απ' τη διεκδίκηση των θέσεων στο νέο καταμερισμό του θαυμαστού κόσμου της τεχνο-τρονικής εποχής. Η εξουσία της εποχής αυτής, αξιοποιώντας την ίδια της την υλική συνθήκη: την τεχνολογία και την ηλεκτρονική, επιχειρεί την προσέγγιση της ιστορικής της Ουτοπίας, τον απόλυτο έλεγχο των χώρων, των χρόνων και των όρων της ζωής. Μια σειρά αεσιπεραστών περιορισμών στα όρια αυτού του ελέγχου καταρρίπτονται ήδη στα εργαστήρια της έρευνας όπου, τελειοποιούνται οι νέες μηχανές της γνώσης, τα "εμφύ" συστήματα για τη συγκέντρωση, την επεξεργασία, την ταξινόμηση, τη μεταφορά και τη χρήση αυτού του νέου αναπαικτικού κεφαλαίου.

Μια τεχνολογία των γνώσεων και της πληροφορίας, που αντι-λεί την καταγωγή της από τη στρατιωτική έρευνα και η εφαρμογή της μπορεί να καταγράφει, να κωδικοποιεί και να αυτοματοποιεί το πλήθος των εκδηλώσεων του άυλου και υλικού κόσμου μας. Οι σκαπανείς της Silicon Valley κι οι σύγχρονοι τεχνολογικοί ιππότες εκτόξευσαν τον καπιταλισμό -με πρώτες τις μητροπόλεις του- στο νεοφουτουριστικό σήμα της πληροφορικής, της βιοτεχνολογίας, της ρομποτικής, της μικροηλεκτρονικής...

Η μεταμοντέρνα τυραννία που επικαλύπτει τον καπιταλιστικό κόσμο αποικιοποιώντας τον μέσα από μια διαδικασία αναδιάρθρωσής του -συνολικής όπου αυτό είναι δυνατό, ή μερικής σε τομείς αιχμής όπου αυτό επιβάλλουν οι τοπικές συνθήκες- είναι όλο και περισσότερο ορατή, ιδιαίτερα στις Δυτικές μητροπόλεις του παραδοσιακού κεφαλαίου. Πολύ δε περισσότερο απ'τα θαυμαστά υλικοτεχνικά της μέσα κι απ'τ'άλλα σκοπούμενά της, (γνώση, χρόνος, πληροφορία) είναι παρούσα μέσ'από τις νέες κουλτούρες, τις νέες οικονομικές σχέσεις, τα νέα στερεότυπα κοινωνικής συμπεριφοράς που εισέβαλαν ήδη στην καθημερινότητα. Είναι ο νέος τρόπος παραγωγής προϊόντων κοινωνικής ευθανασίας, τα νέα τεχνικά συστήματα της νεκροοικονομίας που επιπλέον, σερουν νέα στεγανά και ταξινομήσεις στην υπάρχουσα κοινωνική διαίρεση.

Κάθε δυνατή άναρχη κι ανεξέλεγκτη εκδήλωση της ζωής έξω απ'τους χώρους και τους χρόνους του κεφαλαίου συναντά τα όριά της στην διεύθυνση των ορίων του συστήματος που καλύπτει. τους ακόλυπτους χώρους αξιοποιώντας ως κλειδιά της εισβολής κι επιβολής του, την πληροφορία ως πηγή και την πληροφορική ως εργαλείο.

Ο θάνατος που ως άρνηση των ελευθεριών-και πλέον ομορφότερων- εκδηλώσεων της ζωής συντράφευσε την εξουσία σ' όλη της την διαδρομή στο κορμί τη ανθρώπινης κοινωνίας, έγινε ήδη ο ίδιος της ο εαυτός, ο θάνατος-Εξουσία που κυβερνά, που παράγει, καταναλώνει κι απολαύει το θάνατο.

Στην τεχνο/τρονική εποχή του αύριο που μας υπόσχεται η ρητορική της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης υπάρχει μόνο ο ζόφος, μέσα στα έγκατα του φανταχτερού της κήτους. Η τελική αποσύνδεση του υπάρχοντος κοινωνικού ιστού κι η ανασυνδεσή του ως άθροισμα της συναρμειμένης ανίας κι υπνωθείας των κατοικίδιων του καπιταλισμού. Η περιβαλλοντική ερήμωση του πλανήτη κι η "αποταμίευση" της φύσης σε "οικολογικά" πάρκα και

τάπες/εργαστήρια γενετικών "σπερμοπλάσμάτων". Ο ασυγκρίτος περιορισμός κάθε πεδίου ανθρώπινης κι ανεξέλεγκτης δυνατότητας για τη ζωή, τη υγεία και τον άνθρωπο.

Σε αυτό το ζοφερό αύριο ένα εξπρεσιονιστικό τοπίο απλώνεται για την ύπαρξη. Το τοπίο της αγωνίας απ'τον εγκλωβισμό της στον πληροφωρικό έλεγχο, αλλά και του καταστροφικού μηδενισμού που παράγει στην επαφή της με τον όλεθρο και τον τρόπο του κόσμου της νεκροοικονομίας, της μόλυνσης, της νάρκωσης και των παντοειδών θανάτων που την περιβάλλουν.

Στους μεταμοντέρνους καιρούς που ανέτειλλαν ρίχνοντας τη σκιά τους πάνω στους απήχανους προλετάριους ανατέλλει η αγωνία αλλά και η αυθόρμητη θέληση για την καταστροφή τους. Είναι στο δρόμο μας ν'ανακαλύψουμε τις δημιουργικότερες εκφράσεις αυτού του πνεύματος της καταστροφής που διαπερνά τις νέες συνθήκες της ταξικής πάλης, μέσα στο κατακερματισμένο αίμα που το μεταφέρει τα εκατομύρια των κολασμένων της Δύσης, της Ανατολής και του Νότου που ο νέος κόσμος αφήνει πίσω του στα ερείπια της πολιτικής, της οικονομίας και της κουλτούρας των μοντέρνων καιρών του κεφαλαίου. Στην Typeside του Νιούκαστλ, την Πόλη του Παναμά, το Μπουένος Αϊρες, το Αλγέρι, την Τιέν Αν Μέν, τη Σαγκάη... Είναι επιπλέον στο δρόμο μας οι αγώνες για να υποστηρίξουμε ή να πυροδοτήσουμε εμείς τις εκρήξεις αυτού του πνεύματος την καταστροφής του αναπαλοτρόιτου νέου κόσμου.

Οι σύγχρονοι αγώνες για την ελευθερία ενάντια στην εξουσία, περισσότερο κι απ'τη μνήμη ενάντια στη λήθη, είναι ο αγώνας της ίδιας της ζωής ενάντια στο θάνατο. Η απόσταση δε που χωρίζει την καθημερινή μας επιβίωση από το βίωμα μιας ζωογόνου ελευθερίας δεν είναι μεγαλύτερη από την απόσταση που μας χωρίζει από μια κατάσταση δράσης ενάντια στους εχθρούς της στην προοπτική της εξέγερσης που απομένει η μόνη δυνατή περιπέτεια των ζωντανών σ'ένα κόσμο που κυριαρχεί η εξουσία, η οικονομία, η τεχνολογία, η οικολογία κι η κουλτούρα του θανάτου.

Auteuil, Παρίσι, Μάης 1990

Ора Нихил
Ора Нихил
Ιούλιος '90 τεύχος 0 δρχ. 150

Ора Нихил
Ιούλιος '90 τεύχος 0 δρχ. 150

Ο Αναρχισμός στην Ανατολή: ΟΥΓΓΑΡΙΑ, ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑ,

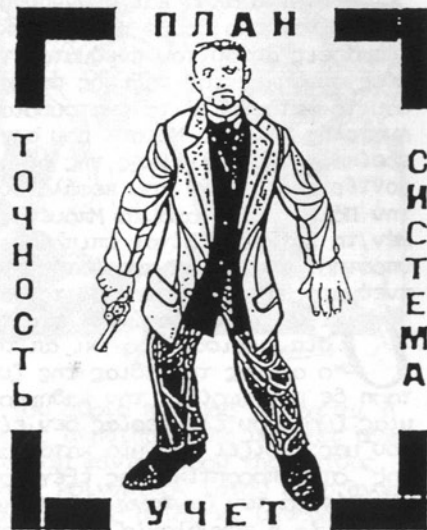
Ора Нихил
Ιούλιος '90 τεύχος 0 δρχ. 150

Ο Αναρχισμός στην Ανατολή: ΟΥΓΓΑΡΙΑ, ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑ, ΑΝ. ΓΕΡΜΑΝΙΑ, ΠΟΛΩΝΙΑ, ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ, ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑ, ΣΟΒ. ΕΝΩΣΗ
• Να υλοστηρίξουμε την ανάδυση ενός Ελευθεριακού κινήματος • Anarchismo-Inurrection-PravocAzione. Προς τους συντρόφους των χωρών της Ανατολής • ΚΑΜΟΝ: Ο αγώνας ενάντια στα νέα αφεντικά έχει αρχίσει • ΚΟΡΝΗΛ ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ: Για το στρατό στην ΕΣΣΔ • Δύο λόγια στους νεαρούς Ρώσους ..... Μ. ΒΑΚΟΥΝΙΝ •

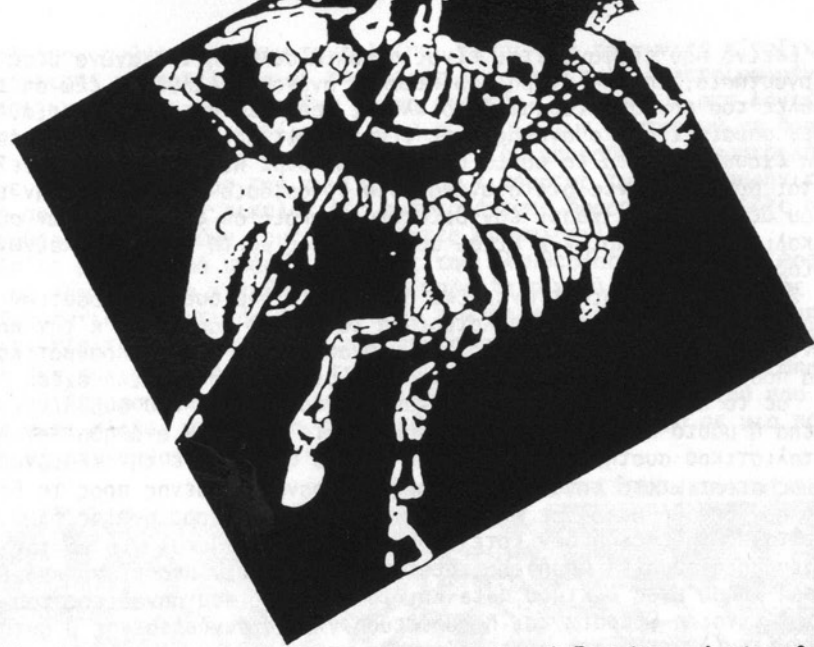
Ora Nihil

Τ.Θ. 31 421
100 35
Αθήνα 47

Athens-Greece

Μηδέν-Μηδενισμός (λεξικογραφία) • CLASS WAR (NewsWeek)
• Αποσπάσματα παρεμβάσεων.

Το πέρασμα στο μεταβιομηχανικό καπιταλισμό δεν έχει ολοκληρωθεί... Είναι ένας ακανθώδης δρόμος που οδηγεί σε νέες αντιθέσεις τις οποίες ήταν σε θέση να καταπνίξουν οι προηγούμενες μόρφες εκμετάλλευσης που καθήλωσαν τις λαϊκές μάζες στους χώρους εογασίας.

Ότι ελάχιστο έχει απομείνει απ' την παραδοσιακή εργατική δύναμη προσαρμόζεται -στα μέτρα του κεφαλαίου- διαμέσου πρόωρων συνταξιοδοτήσεων και απολύσεων πληρώνοντας εργατικού δυναμικού. Αυτοί για τους οποίους υπάρχει ακόμα μια θέση βρίσκουν τους εαυτούς τους συνενόχους σε μια παραγωγική διαδικασία που απαιτεί συμφωνίες μη-εργίας και ακόμα απουσίας συνδικάτου.

Το υπόλοιπο των εκμεταλλευόμενων έχει γίνει ένας κινητός στρατός κακοπληρωμένων, ανειδίκευτων εργατών, φοιτητών ή άνεργων. Το ίδιο το άτομο βρίσκει ορισμένες φορές τον ίδιο του τον εαυτό του/της να υιοθετεί αυτούς τους διαφορετικούς ρόλους εναλλάξ μη βλέποντας καμία διέξοδο στον ορίζοντα και αντιμετωπίζοντας ένα μέλλον νευμάτο ερωτήματα που δεν έχουν καμία προφανή απάντηση.

Η απουσία μεγάλων εργοστασίων στρατιωτικού στυλ έχει οδηγήσει σ' ένα μαζικό στρατωνισμό σε κέντρα ελεύθερου χρόνου, νηπέδα, ντισκοτέκ μεγάλες συναυλίες κ.λ.π με στόχο να καναλιζαριστούν και να διαλυθούν οι απογοητεύσεις και οι προσδοκίες σ' αυτά τα σύγχρονα στρατόπεδα. Ως ένα σημείο πετυχαίνουν το σκοπό τους, αλλά ο έλεγχος απέχει πολύ απ' του να είναι πλήρης. Η πολύ προβαλλόμενη βία της υπαίθρου, οι ταραχές στο εσωτερικό των πόλεων και ο χουλιγκανισμός είναι οι σρένες όπου εκφράζονται ορισμένες απ' τις βαθύτερες αντιθέσεις αυτού του σχεδίου πολιτιστικού κ' κοινωνικού εκμηδενισμού καθώς κ' ο τυφλός, άναρθρος αγώνας της ύπαρξης.

Είναι σαφές ότι η νέα δομή του κεφαλαίου που αναδύεται καθορίζει επίσης τις συνθήκες του αγώνα. Ο στόχος του Κράτους είναι να καταστήσει τον τελευταίο αδύνατο, αλλά το ανεύτο γεγονός της εκμετάλλευσης κάνει απίθανη μια τέτοια προοπτική.

Εκείνο που εξαφανίζεται είναι η παλιά σύλληψη του αγώνα μέσα στο εργοστάσιο. Στην καλύτερη περίπτωση ο αγώνας διεξάγεται έξω απ' τις πύλες του εργοστασίου, αφού το κλειδί του έχει πεταχτεί μακριά. Αυτό δεν σημαίνει ότι ο αγώνας έχει γίνει περιττός. Σημαίνει ότι πρέπει να έχουμε ανοιχτά τα μάτια μας για να δούμε που πραγματικά διεξάγεται. Ούτε σημαίνει ότι ο αγώνας στο εργοστάσιο έχει χάσει την ισχύ του· δεν την έχει χάσει εάν βρίσκεται μακριά απ' τη λογική των συνδικαλιστικών παζαριών κ' είναι συνδεδεμένος με τη συνολική κοινωνική διαδικασία.

Σ' αυτά τα πλαίσια τ' αναρχικά όνειρα για δημιουργία τεράστιων οργανώσεων με στόχο την απολοτροίωση των μέσων παραγωγής κ' την κοινωνική τους χρήση προς όφελος όλων, αναφέρονται σε μια πραγματικότητα που δεν υπάρχει πιά. Βασίζονται σε μια συναισθηματική σχέση

με το παρελθόν κ' δεν έχουν καμιά σχέση μ' αυτό που συμβαίνει σήμερα ή μ' αυτό που πρόκειται να συμβεί στο μέλλον. Η ανάληψη του καπιταλιστικού συστήματος παραγωγής σήμερα θα σήμαινε την κληρονομία μιας στρατιωτικά οργανωμένης δομής, προσανατολισμένης προς το θάνατο που δεν θα μπορούσε ποτέ να χρησιμοποιηθεί προς όφελος όλων. Πρώτα-πρώτα επειδή δεν κατέχουμε τη γλώσσα (κώδικα) για να την χρησιμοποιήσουμε (τη δομή). Και δεύτερον επειδή δεν μπορεί να υπάρξει καλή χρήση ενός δικτύου data και τεχνολογίας που μοναδικός του στόχος είναι η Εξουσία και η συσώρευση γνώσης συνδεδεμένης μ' αυτή τη τεχνολογία. Οτιδήποτε άλλο βρίσκεται στο περιθώριο και είναι υποταγμένο σ' αυτό το σχέδιο. Δεν μένει τίποτα άλλο παρά να τα καταστρέψουμε όλα αυτά και στη συνέχεια να χτίσουμε ένα καινούργιο κόσμο με σημείο αναφοράς τον άνθρωπο.

Το να προσεγγίζουμε τις συνδικαλιστικές συγκροτήσεις που απορρέουν απ' την αναδόμηση του κεφάλαιου χωρίς να εισάγουμε σ' αυτές ένα νέο στοιχείο-που στοχεύει στο ξεπέρασμα της αποκλειστικά πολιτικής τους φύσης-το μόνο που πετυγχάνουμε είναι να δημιουργούμε, αυτόπτες ανάμεσα σ' αυτούς που πληρώνουν ακριβά τη νέα τους μιζέρια. Οι σύντροφοι που αντιμετωπίζουν αυτούς τους αγώνες σαν τον προνομιακό τομέα παρέμβασης κ' συμμετέχουν σ' αυτούς άκριτα, φέρουν σημαντική ευθύνη.

Πολύριθμοι παράγοντες παίζουν ρόλο: αυταπάτη, άγνοια, αίσθημα ενόχης, άρνηση της ανάγκης για ανάλυση, ανάγκη του νοιώθει κανείς άμεση ικανοποίηση χτυπώντας λίγους μπάτσους κ.ο.κ. Ένας άλλος λόγος είναι ο κονφορμισμός σ' ορισμένα κομμάτια του κινήματος, κονφορμισμός σ' ένα είδος εργατίστικου μονταμενταλισμού που μειώνει τους συντρόφους στο να δρούν σαν απλή παρωδία των πολιτικών κομμάτων, με τη διαφορά ότι αυτοί είναι λιγώτερο αποτελεσματικοί και τηρούν διαφοροτικούς (αλλά το ίδιο δύσκαμπτους) κανόνες συμπεριφοράς.

Καταδικάζουν τις ενέργειες ατόμων ή μικρών ομάδων σαν "παράλογες" ή "ελιτίστικές". Κατ' αυτό τον τρόπο διεξάγεται μια προληπτική λογοκοσία στο εσωτερικό του κινήματος στην απόπειρα να διασφαλιστεί το γεγονός ότι η τάξη παραμένει ασάλευτη, ότι τίποτα δε θα συμβεί που να ταράξει τα λιμνάζοντα νερά μιάς λογικά σχεδιασμένης κ' προσεκτικά δομημένης φαντασίωσης που με κάποιο τρόπο κάποτε, θα οδηγήσει την ανθρωπότητα σ' ένα νέο κόσμο ειρήνης κ' δημιουργικότητας.

Επειτα υπάρχουν αυτοί που δρούν, αυτοί που εκτιμούν την αξία της μικρής ομάδας, της απλής δράσης, το περιττό της οργάνωσης χωρίς δράση. Αυτές οι ομάδες έχουν δώσει μια σημαντική μεθοδολογική συνεισ-

φορά στον αγώνα. Αυτό που τους λείπει είναι μια κοινωνική κ' ταξική προοπτική, μ' αποτέλεσμα οι ενεργειές τους-όσο καλά προετοιμασμένες κ' επιτυχημένες κ' είναι σ' ένα άμεσο επίπεδο- να πέφτουν στη λογική του ρεφορμισμού που οφείλεται στην αδυναμία των συντρόφων να δουν ότι ο αγώνας έχει μία και μόνο διέξοδο. Εδώ μπορούμε να συμπεριλάβουμε το ενεργό τμήμα του φεμινιστικού κινήματος, τους αντιπυρηνικούς ακτιβιστές, τις οικολογικές ομάδες άμεσης δράσης, τις ομάδες απελευθέρωσης των ζώων, τους ριζοσπάστες ομοφυλόφιλους κ.λ.π.

Απ' τη μια πλευρά υπάρχει ο φόβος της ελευθερίας απόφασης κ' δράσης με πρωτοβουλία κ' ευθύνη του καθενός. Απ' την άλλη ο φόβος μιάς ριζοσπαστικής κριτικής του συνόλου των κοινωνικών σχέσεων. Δεν υπάρχει τίποτε το "ασύσκιτο" σ' αυτούς τους φόβους. Είναι κάτι πασιφανές από ένα φυσιολογικό προβλόν της κοινωνίας υπό τον καπιταλισμό. Μπορούν να ξεπεραστούν. Όχι με μιάς. Αλλά η οικοδόμηση του εαυτού που μας έχει κλαπεί μπορεί να επιτευχθεί μόνο δρώντας τώρα σε μια προοπτική επαναστατικής ολότητας.

Jean Weir INSURRECTION (Αγγλία) 1988

Ένα επαναστατικό σχέδιο πρέπει να περιλαμβάνει την καταστροφή όλων των δομών που έχουν δημιουργηθεί απ' το κεφάλαιο. Μια προοπτική με στόχο τη διάσωση της τεχνολογικής πλευράς του σύγχρονου καπιταλισμού, πιστεύοντας ότι μπορεί να χρησιμοποιηθεί για κοινωνικούς σκοπούς θα σήμαινε τη διατήρηση ενός συστήματος που έχει προέλθει από τη στρατιωτική έρευνα. Η επανάσταση δε μπορεί να συμβεί μόνο στα τμήματα της κοινωνικής πραγματικότητας που δε μας αρέσουν.

Μια προοπτική βασισμένη στην ανάγκη για ολοκληρωτική καταστροφή της τεχνολογίας είναι συγκεχυμένη για πολλούς συντρόφους κ' ένας σημαντικός αριθμός απ' αυτούς αρνείται να την αποδεχθεί. Οι τελευταίοι βρίσκουν ότι είναι πιο λογικό κ' ρεαλιστικό να προσεγγίσουν μόνο το πρόβλημα της ονομαζόμενης σκληρής τεχνολογίας (όλα τα είδη

πυρηνικών, αμίαντο κ.λ.π) θεωρούν την ήπια τεχνολογία (ηλεκτρονική, πληροφορική κλπ) κοινωνικά χρήσιμη κ' πιστεύουν ότι είναι σε θέση να χρησιμοποιηθεί σωστά, στο μέλλον, σε να μπορούσε ν' αποσπαστεί απ' τη λογική κυριαρχίας που την παρήγαγε κ' την ανάπτυξε.

Μ' αυτό τον τρόπο, σύντροφοι υϊροθετούν μια "πεφωτισμένη" θετικιστική στάση απέναντι στην επιστήμη. Ισχυρίζονται ότι τα εργαλεία που παράχθηκαν απ' την τεχνολογική κ' επιστημονική γνώση είναι ουδέτερα κ' κριτικάρουν μόνο την κακή κοινωνική χρήση που τους κάνει η Εξουσία. Αντίθετα πιστεύουμε ότι τα εργαλεία που παράχθηκαν απ' την Εξουσία δεν μπορούν παρά να υπακούουν στη λογική που τα δημιούργησε. Είναι άκρως λειτουργικά στους στόχους της, ανεξάρτητα απ' το ποιός τα χρησιμοποιεί καί παρά τα οποιαδήποτε φαινομενικά πλεονεκτήματα που θα μπορούσαν να έχουν για την κοινωνία.

Είμαστε ενάντιοι σ' εκείνους που πάντοτε προσπαθούν να δικαιολογούν τα πράγματα λέγοντας ότι, στη βάση κάθε πράγματος υπάρχει κάτι καλό υαί ότι αξίζει να διατηρηθεί. Επιπλέον, πιστεύουμε ότι είναι χρήσιμο να εισάγουμε ένα στοιχείο αμφιβολίας στο τέλμα των βεβαιολογιών κ' των κοινοτοπιών που αφορούν.

Αυτοί που υποστηρίζουν ότι υπάρχει μια απόλυτη ανάγκη για την υπάρχουσα τεχνολογία είναι τα αφεντικά, οι κυβερνήτες κ' οι πολυάριθμοι υπηρέτες τους. Έχουν όλοι τους λόγους τους για να κάνουν κάτι τέτοιο, χωρίς αμφιβολία. Οι σύντροφοι, απ' την άλλη θά'πρεπε εξίσου να έχουν τους δικούς τους λόγους για νά'ναι πάντοτε καχύποπτοι απέναντι σε τέτοιες συμπεριφορές. Τα πράγματα νίνονται τρανικά όταν βρίσκουμε ταυτότητα απόψεων ανάμεσα σ' αυτούς που βρίσκονται στην Εξουσία κ' σ' αυτούς που μάχονται εναντίά της.

Όλη η βάση της τεχνολογίας που χρησιμοποιείται σήμερα σε κάθε τομέα της κοινωνικής ζωής προέρχεται απ' τη στρατιωτική έρευνα. Η κοινωνική της χρήση υπακούει σ' αυτή τη λογική πολύ περισσότερο απ' όσο μπορούμε ν' αντιληφθούμε άμεσα. Μέχρι τώρα ότι έχουμε επιτύχει, είναι να δείξουμε το ακριβές, επιστημονικό, εξουσιαστικό σχέδιο σε κοινωνικό επίπεδο. Είναι σημαντικό να κατανοήσουμε τους ασυνείδητους μηχανισμούς που λειτουργούν σε μαζικό επίπεδο, επιτρέποντας στην δομή της Εξουσίας να υπερβεί την αρχική απορριπτική στάση των ανθρώπων κ' να κεοδίσει την πλήρη υποστηρίξή τους. Λίγοι άνθρωποι μόνο αμφισβητούν την κυριαρχία της κυβερνητικής. Η γενική τάση είναι το αίσθημα του αναστόφρευκτου. Σινά-σινά τείνει (η κυριαρχία της τεχνολογίας) να θεωρείται απαραίτητη κ' επομένως κοινωνικά χρήσιμη. Οποιοσδήποτε καταδείχνει την ανάγκη για πλήρη καταστροφή του τεχνολογικού μηχανισμού που παράνεται απ' το Κεφάλαιο αντιμετωπίζεται σαν ένας ανεύθυνος τρελλός που θέλει να επαναφέρει τον πολιτισμό στη Λίθινη Εποχή.

Δε χρειάζεται να είναι αυτή η περίπτωση, εάν το σκεφτεί κανείς. Η σύγχρονη τεχνολογία είναι το πρακτικό αποτέλεσμα μιάς μορφής

γνώσης που ωρίμασε στη διάρκεια της βιομηχανικής εξέλιξης του Κεφάλαιου. Πάντοτε τα κινητρά της είναι τα κίνητρα εκείνων που βρίσκονται στην Εξουσία. Το να θέλει κανείς να διασώσει ορισμένες τεχνολογίες απέναντι σ' ορισμένες άλλες, σημαίνει ότι βάσει ένα ευπόδιο στο δρόμο της πλήρους καταστροφής του συνολικού παραγωγικού σχεδίου κυριαρχίας. Σημαίνει επίσης ότι θέτει ένα όριο στην επαναστατική δράση κ' ότι διατηρεί μια διαφορούμενη κοινωνική σχέση με τέτοιες δομές.

Ετσι αυτοί που, πα' όλο που λένε ότι είναι επαναστάτες, υποστηρίζουν την ανάνη να διαφυλαχτεί ένα τμήμα της παραγωγικής τεχνολογίας του Κεφάλαιου, δε βλέπουν ότι δρώντας έτσι, τείνουν την χείρα στους δηλωμένους ρεφορμιστές. Οι τελευταίοι πιο συνεκτικά, υποστηρίζουν μια συνεχή τροποποίηση όλων των οργανισμών της Εξουσίας με τέτοιο τρόπο ώστε το σύστημα να είναι πάντοτε λειτουργικό κ' εκσυγχρονισμένο ώστε να συναντά τις νέες ανάγκες κυριαρχίας κ' κοινωνικής αλλαγής.

Το ριζοσπαστικό σχέδιό μας για καταστροφή της τεχνολογίας πρέπει να εντάσσεται στην επαναστατική διαδικασία κ' δεν θά'πρεπε να βάζουμε όρια στην πορεία της ή να την περιορίζουμε στα όρια της τωρινής μας γνώσης. Το πρόβλημα μιας σύγχρονης κοινωνικής επανάστασης δε μπορεί να λυθεί έχοντας σε διέξοδο τη γνώση που έχει αποκτηθεί μέχρι τώρα κ' που είναι περιορισμένη από τα συμφέροντα της Εξουσίας. Είμαστε ενάντιοι σ' όσους βλέπουν τη σύγχρονη γνώση σαν κάτι που έχει φτάσει στο τέρμα του.

Όσο για το που βρίσκονται τα πράγματα τώρα: οι ονομαζόμενοι επιστήμονες που μελετούν την τεχνητή εφυΐα ή την εφαρμογή της σύγχρονης τεχνολογίας σ' άλλα πεδία, είναι στην πραγματικότητα επιστημονικοί εργάτες. Είναι υψηλά ειδικευμένοι σ' ένα τομέα (τον επιστημονικό) αλλά οι περισσότεροι απ' αυτούς αγνοούν τι συμβαίνει σ' άλλους τομείς έρευνας, για να μην αναφέρουμε το υπόλοιπο της κοινωνίας το οποίο συχνά αγνοούν εξ' ολοκλήρου μέσα σ' αποστειρωμένα εργαστηριά τους.

Ο τρόπος που αυτοί οι επιστημονικοί εργάτες σκέφτονται, μοιάζει πολύ με τις μηχανές που κατασκευάζουν. Εφαρμόζουν δυαδική λογική κ' είναι βασικά ανίκανοι να σκεφτούν πέρα απ' αυτή. Δεν υπάρχει κανένας δημιουργικός τρόπος σκέψης, δε μπορούν να φέρουν οποιοδήποτε ανάπτυξη της σκέψης στο πεδίο της γνώσης.

Είναι μόνο η αγνοιά μας που μας κάνει να τους θεωρούμε μεγάλους εγκεφάλους. Αυτό είναι ένα σημαντικό ζήτημα που θά'πρεπε ν' αναπτυχθεί παραπέρα. Οι επιστήμονες είναι στην πραγματικότητα η νέα ενδιαμέση τάξη που παράχθηκε απ' την τεχνολογική επανάσταση.

Οι μεγαλύτερες ανακαλύψεις έγιναν πάντοτε όταν η αρχή της Εξουσίας έλειπε ή ήταν αμφιταλάντευόμενη σ' όλα τα επίπεδα-όπως συνέβη

στην αρχή του αιώνα-και αυτό επίσης εφαρμόζεται κ' στο πεδίο της επιστήμης. Δε μπορούμε να είμαστε επαναστάτες μόνο όσον αφορά εκείνη τη κοινωνική δομή που δεν αποδεχόμαστε, αλλά πρέπει επίσης να είμαστε επαναστάτες σ' όλους τους τομείς, συμπεριλαμβανομένου κ' του επιστημονικού. Η εξουσιαστική τάξη που θέλουσε να καταστρέψουμε έχει ρίζες παντού επομένως θάπρεπε παντού να της επιτεθώμαστε.

Η μόνη στάση που πρέπει να έχουμε απέναντι στ' αφεντικά της επιστήμης είναι το να διαβλέπουμε τι κρύβουν πίσω απ' όλα τα πράγματα που φαίνονται ακίνδυνα κ' γέματα ανθρωπιά στο βέβηλο κοινό.

Αυτό είναι πολύ σημαντικό καθώς έχουμε συνηθίσει να ενημερωνόμαστε μόνο για τα πιο καταφανή κ' τεχνητά πράγματα γύρω μας. Τ' αφεντικά κ' οι υπηρέτες τους προσέχουν πολύ ώστε να μας δείχνουν ορισμένα πράγματα, αρκετά για να αιχμαλωτίσουν την έμφυτη περιέργειά μας. Είναι μας διαφεύγουν τα πιο σημαντικά πράγματα που συμβαίνουν, χωρίς να τα γνωρίζουμε-σε βάρος μας. Δε θάπρεπε να υποτιμούμε την εξυπνάδα του εχθρού. Ο στόχος αυτών που είναι κυρίαρχοι είναι είναι να χρησιμοποιήσουν όλα τα επιστημονικά εργαλεία που έχει να προσφέρει η επιστημονική νύση, όχι γι' ανάκουφίσουν τον πόνο, αλλά για να τον διαιωνίσουν μέσα σ' ένα σύνολο σχέσεων που τροποποιούνται απο καιρού εις καιρόν. Το κεφάλαιο κ' το κράτος βρίσκουν τους εαυτούς τους υποχρεωμένους να επιτελούν αυτή την ασταμάτητη τροποποίηση εξαιτίας του αδιαιρέτου αγώνα που το προλεταριάτο διεξάγει εναντίον τους καθημερινά.

Στην πραγματικότητα παρ' όλη την τεράστια απόσπαση πλούτου που συμβαίνει καθημερινά με την επίθεση ενάντια στους εκμεταλευόμενους δε θα ήταν τίποτα το δύσκολο για τους τελευταίους το να παρεμποδίσουν τα σχέδια των αφεντικών.

Μόλις δείξουν την προθεσή τους να καταστρέψουν ριζικά τα πράγματα, οι επαναστάτες κερδίζουν ένα ασύγκριτο πλεονέκτημα καθώς η επίθεση στο κράτος κ' το κεφάλαιο γίνεται μια επίθεση που δε γνωρίζει όρια και στοχεύει στο να μην κάνει κομμάτι παραχώρηση στον εχθρό. Να γιατί είναι αναγκαίο να καταστρέψουμε όλο τον τεχνολογικό μηχανισμό, πέρα απο τη χρήση που οποιοσδήποτε μπορεί να σκεφθεί να του κάνει στο μέλλον. Αυτό θα εμποδίσει τον αγώνα να πέσει στην παγίδα των ριζοσπαστών ρεφόρμιστών οι οποίοι έχουν μετατρέψει τη μερική καταστροφή των δομών κυριαρχίας σε σημείο εκκίνησης για την ανοικοδόμησή της.

Επομένως είμαστε ενάντιοι σ' όσους υποστηρίζουν τον πολιτικό κριτικισμό, ακόμα κ' στο επίπεδο της επιστήμης, επειδή μια τέτοια κριτική προσπαθεί πάντοτε να μειώσει τους λόγους για ριζοσπαστική αντιπολίτευση σ' ένα απλό ζήτημα λεπτομερειών που αφορούν ορισμένες λειτουργικές επιλογές. Μ' αυτό τον τρόπο οι υποστηρικτές της πολιτικής κριτικής επιδιώκουν την προσαρμογή στο σύστημα και το συμβιβασμό με τον ταξικό εχθρό ο οποίος είναι μ' έξυπνο τρόπο διατεθειμένος να τροποποιεί συνεχώς τη θέση του με στόχο την αναδόμηση μιάς νέας, πιο λογικής συναίνεσης γύρω απο τους απειλητικούς θεσμούς.

Κανένα φετίχ δεν θάπρεπε να παραμένει στο μυαλό μας. Εάν έχουμε τη δύναμη να φτιάξουμε για τους εαυτούς μας χίλιες αλυσίδες έχουμε τη δύναμη να τις σπάσουμε. Αυτή η απόφαση να ωθήσουμε τους εαυτούς μας πέρα απ' τους φραγμούς των προκαταλήψεων κ' των ταμπού εγκλείται σ' εμάς τους ίδιους.

Pierleone Porcu.

Καταγγελία Οικολόγων

Σε δήλωσή της η βουλευτίνα των Οικολόγων Εναλλακτικών Α. Ανδρεαδάκη ανέφερε ότι οι τροπολογίες της τελευταίας σύγκλησης που κατατέθηκαν μεσομένης της τελευταίας συνεδρίασης του πολυνομοσχεδίου, περιέχουν πλήθος φωτογραφικών διατάξεων για τους γνωστούς ημετέρους της κάθε κυβέρνησης. Καταγγέλλουμε αυτή την αντικονσουλτική πρακτική που υποβάλλει για άλλη μια φορά το ρόλο του Κοινοβουλίου.

Κάποτε πρέπει η Βουλή πραγματικά να νομοθετεί και όχι να αναθέτει το νομοθετικό της ρόλο στις υπουργικές αποφάσεις οι οποίες είναι και αυθαίρετες και μη ελεγχόμενες από πουθενά.

Είναι ευτύχημα πάντως, για την κυριευμένη από το νέφος Αθήνα, που δεν πέρασε το 131 άρθρο, με το οποίο θα τοιμεντοποιείτο η ελεύθερη έκταση του Ελαιώνα.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ

Η οικολογία έχει γίνει το πιο σημαντικό κοινωνικό ζήτημα σε μαζικό επίπεδο σε χώρες που βρίσκονται στο μεταβιομηχανικό στάδιο. Γίνεται επίσης υπόθεση του αιώνα για το κεφάλαιο και το κράτος.

Πρέπει επίσης να δούμε τι σημαίνει ο οικολογικός αγώνας τόσο γι' αυτούς που συμμετέχουν σ' αυτόν, όσο και για το κράτος και το κεφάλαιο που εργάζονται για τη διατήρηση των συμφερόντων τους.

Ο οικολογικός αγώνας μέχρι σήμερα έχει σα στόχο να βρεί "εναλλακτικές" λύσεις ικανές να επαναφέρουν την ισορροπία στην καταστροφική σχέση του ανθρώπου με τη φύση και να έρθουν σε ρήξη με τη λογική της τεχνολογικής ανάπτυξης που βασίζεται στη λεηλασία και την ερήμωση.

Αν και οι βλέψεις των οικολόγων είναι σωστές, κανείς τους δεν αμφισβητεί τη δομή της εξουσίας, αλλά αντίθετα καταλήνουν να είναι χρήσιμοι σ' αυτήν, προσφέροντάς της τη δυνατότητα να εμφανίζεται

με μια πιο πλουραλιστική κι ελκυστική αμφίεση. Η οικολογία όταν διαχωρίζεται απο το συνολικό κοινωνικό ζήτημα, προσφέρει στην εξουσία μια μεγάλη ευκαιρία να καταστρώνει μεγαλεπήβολα σχέδια κοινωνικής ενσωμάτωσης, εκμεταλευόμενη τη συναίνεση των προλεταριάτων μαζών προς τους οικολόγους.

Ο οικολογικός ανθρωπισμός εκείνων που διαμαρτύρονται για την παράλογη έλλειψη πρώτων υλών ενώ εκατομμύρια πεθαίνουν απο την πείνα, δεν θίνει ούτε στο ελάχιστο τα συμφέροντα του μεταβιομηχανικού κεφαλαίου.

Γίνεται γι' αυτούς μια ώθηση για να βελτιώσουν τα παραγωγικά κάλ

οργανωτικά τους επίπεδα τα οποία συχνά υστερούν σε σχέση με το συνολικό επίπεδο της βιομηχανικής ανάπτυξης.

Έχει γίνει λοιπόν το κεφάλαιο οικολογικό; Αντίθετα με τους οικονομολόγους, πιστεύουμε πως ναι.

Σήμερα το κεφάλαιο ψάχνει για νέες τεχνολογίες για να ξεπεράσει την ανισορροπία που ακόμα υπάρχει στη χρήση σκατεργαστων υλικών. Αυτό συμβαίνει διαμέσου μίας αυξημένης ορθολογικοποίησης των οργάνων παραγωγής. Αυτό αναμφισβήτητα βάζει φρένο στην οικολογική καταστροφή του πλανήτη, βελτιώνοντας την εκμετάλλευση πρώτων υλών χάριν επίσης και στην ανακύκλωση βούτων από σκουπίδια που μένουν αχρησιμοποίητα. Οι πιο προηγμένες χώρες βρίσκονται αρκετά μπροστά σ' αυτήν την κατευθυνση πηγαίνοντας προς τη δημιουργία μίας παγκόσμιας αγοράς, συνδεδεμένης με την ήπια τεχνολογία και την οικολογία που αντιπροσωπεύουν τα νέα σύνορα για το κεφάλαιο.

Στις προηγμένες βιομηχανικά χώρες είναι το ίδιο το κράτος που εξαπολύει μεγάλες καμπάνιες πάνω σε οικολογικά ζητήματα, καθώς μπορεί ν' αντλήσει μεγάλα οφέλη από τις βιομηχανίες που παράγουν όργανα μείωσης της μόλυνσης.

Ένας άλλος λόγος είναι ότι μ' αυτό το τρόπο το Κράτος, μπορεί επίσης να εγγυηθεί έναν ευρύτερο έλεγχο πάνω στην κοινωνία διαμέσου της συμμετοχής μεγάλων μαζών που φαίνεται ότι έχουν αυτή τη συμμετοχή ως μόνη μορφή κοινωνικής τους συμμετοχής.

Η ανάπτυξη μίας τεχνολογίας που ηχεί ως οικολογική γίνεται ο τρόπος για τα πιο αναπτυγμένα κράτη ν' αυξήσουν την εξάρτηση απ' αυτά των οικονομικά ασθενέστερων χωρών και να επηρεάσουν την μελλοντική τους ανάπτυξη. Εξ' ου και η ανάγκη των κρατών και του διεθνούς κεφαλαίου να επενδύουν εκατομμύρια δολάρια στην χρηματοδότηση οικολογικών προγραμμάτων.

Οι οικολογικές καμπάνιες δημιουργούν μια αληθινή οικολογική κουλτούρα ακόμα και στα σχολεία όπου υπάρχουν τώρα ειδικά μαθήματα πάνω στο θέμα αυτό. Είναι οι πιο προοδευτικοί κι ευαίσθητοι πολιτικοί που υποστηρίζουν αυτό το σχέδιο, μη χάνοντας ποτέ την ευκαιρία να τονίσουν ότι αγωνίζονται γι' αυτό και να δείξουν τις σκληρές κοινοβουλευτικές μάχες που διεξάγουν ενάντια στους συντηρητικούς.

Οι περιβαλλοντιστές τείνουν χείρα βοηθείας στο κεφάλαιο και το κράτος. Οι Πράσινοι με τις τελετουργικές τους διαμαρτυρίες κάνουν επικοδομητικές προτάσεις βασισμένες σε "εναλλακτικές" λύσεις. Μ' αυτό τον τρόπο παίζουν τον ρόλο μίας πιστής στο σύστημα αντιπολίτευσης χωρίς ν' αντιλαμβάνονται ότι αυτό τους μετατρέπει σε στοιχεία που συμμετέχουν στο προχώρημα του συστήματος. Η δράση τους υπηρετεί την κυριαρχία. Αν και παρουσιάζουν τους εαυτούς τους σαν να έχουν υψηλές κοινωνικές αξίες, τείνουν πάντοτε στη πολιτική αφομόλυνσης των πρώτων γραμμών της αντιθεσμικής αντιπολίτευσης.

Οι Πράσινοι θέλουν να δώσουν ένα ανθρώπινο πρόσωπο στην κυριαρχία. Έτσι πιστεύουν ότι είναι σωστό τα σχεδιά τους: να χρηματοδοτούνται απ' το κράτος ή απ' τις δομές που καταστρέφουν τη φύση. Τώρα μπαίνουν κ' στα τοπικά σώματα με αποτέλεσμα το Κράτος να είναι σε θέση να εξαπλώσει την κυριαρχία του ακόμα και στις πιο περιφερειακές περιοχές.

Ποιός άλλος μπορεί να έχει οποιοδήποτε συμφέρον από μια προοπτική που στοχεύει στο να κάνει το κεφάλαιο να εγκαταλείψει την

άρρωστη αναπτυξή του προς μια ονομαζόμενη σκληρή τεχνολογία υποκαθιστώντας την με ήπιες οικολογικές τεχνολογίες, αν όχι αυτοί που θέλουν να διατηρήσουν το υπάρχον κοινωνικό σύστημα:

Δεν μας ενδιαφέρει η ανάπτυξη του κεφαλαίου είτε σκληρή είτε ήπια. Μας ενδιαφέρει μόνο να καταστρέψουμε το κεφάλαιο μαζί με τους κρατικούς μηχανισμούς που το υποστηρίζουν σ' όλο τον κόσμο.

Το οικολογικό θέμα θέλει από εμάς να συμμετάσχουμε σ' αυτό το σύστημα θανάτου προσπαθώντας να μας καθλώσει σε μια διαρκή κατάσταση επιβίωσης. Υποτασσόμαστε εκούσια σ' αυτό με όρους παραίτησης όταν προωθούμε οικολογικούς αγώνες ενάντια στον επαπειλούμενο θάνατο του πλανήτη. Είναι ανάγκη να κάνουμε πολύ περισσότερα. Η βίαιη ρήξη με την καθεστηκυία τάξη είναι μια ζωτική αναγκαιότητα για μας. Μ' αυτή την έννοια προτείνουμε να τεθεί ο οικολογικός αγώνας σε εξεγερσιακή βάση.

Η οικολογία είναι σημαντική μόνο εάν κατανοείται μέσα στα πλαίσια μίας ριζοσπαστικής διαδικασίας μετασχηματισμού, καθώς αυτός είναι ο μόνος τρόπος που μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να επιταχύνει το τέλος αυτής της κοινωνίας της κυριαρχίας.

Έχουμε λοιπόν δύο δρόμους: ο πρώτος ξεκινά από την καταστροφή της σχέσης με την εξουσία με στόχο να οδηγήσει σε μια εξισωτική ελεύθερη οικολογική κοινωνία· ο δεύτερος αυτοπεριορίζεται στη διάσωση του πλανήτη από την πλήρη καταστροφή.

Εάν διαλέξουμε τον πρώτο δρόμο πάντοτε θα βρούμε συντρόφους που θα υποστηρίζουν τις πρωτοβουλίες μας, εάν διαλέξουμε το δεύτερο αυτοί οι σύντροφοι θα μας δουν σαν εχθρούς τους.

Και εμείς επίσης είμαστε υπέρ της οικολογίας κι ενάντια σε κάθε είδους μόλυνση, αλλά βλέπουμε την οικολογική ανώνυμη μέσα στα πλαίσια που απαιτούν την συνολική ανατροπή όλων των σχέσεων και των αξιών στις οποίες βασίζεται το σύστημα.

Pierleone Porcu.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ

Το κράτος και το κεφάλαιο στα πλαίσια της αναδιάρθρωσής τους δίνουν απόλυτη ελευθερία στους λακέρδες τους για την καταστολή κάθε εξεγερσιακής κινητοποίησης και ενέργειας εναντίον τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ ΚΡΑΤΟΣ ΓΕΝΟΥΝ ΤΟ ΦΑΣΙΣΜΟ
ΠΥΡΗΝΕΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

"Οι καταλήψεις είναι ένα μέτωπο ενάντια στον καπιταλισμό με αιχμή το στεγαστικό".
Απο συνέντευξη των καταληψιών στο περιοδικό CONVOY.

Η ποιότητα και η ποσότητα του μίσους μας, της οργής μας απέναντι σ' αυτή την κοινωνία, βρυσκούνται σ' άμεσο συσχετισμό με τη συνείδηση της ποιότητας και της ποσότητας της καθημερινής καταστολής. Πόσος ακο το χρόνο μας ανήκει στο κεφάλαιο; Πόση ακ' την οργάνωση της καθημερινής μας ζωής εύμαστε ελεύθεροι ν' αποφασίζουμε;.....
...Απελευθέρωση ακο την κυριαρχία του κεφαλαίου (...) σημαίνει απελευθέρωση και έκφραση των δικών μας αναγκών και των δικών μας εκδημιών. Δυστυχώς, η οργάνωση και η πολιτική υπέλασαν πολύ συχνά σε αντίθεση με τις εκδημιές και τις ανάγκες μας, είναι γι' αυτό ανάγκη ν' ασχίσουμε να σχεθώμαστε ως κρ-ός μια διάσταση του επαναστατικού σχεδίου, του αγώνα, της πολιτικής, η οποία να είναι εξέγερση και όχι δόνηση του κοινωνικού μας είναι, της ικανότητάς μας να εκτιβεαύω-ουμε συλλογικά εκδημιές και αν-άγκες... Όλα αυτά απαιτούν με απ-όδοτητα μια διαθερέτικη μορφή κοιν-ωνικών σχέσεων, χωρίς την κατασ-ταλτική αναγκαιότητα των νόμων του καπιταλιστικού κέρδους..."
Ευλογικότητα Εργατών FARGAS.

Αυτό που διακερνά τόσο τον λόγο όσο και τις αντίστοιχες πρακ-τικές των καταληψιών, κέρα ακο την καθημερινή υπέρβαση του εμπορευ-ματος/αγαθού είναι η πολύμορφη εκ-δίερα της καταστροφής του ίδιου του εμπορεύματος/υποκειμένου. Για-

τί κέρα ακο το γεγονός ότι τους είναι κολλακάδ δυσβάστακτοι οι ό-ροι εξαργύρωσης του εμπορεύματος/αγαθού (στέγη κλπ) τους είναι προ-ανώς ανυπόφορη κι η καθημερινή ε-μπορευματοποίηση του ίδιου τους του εαυτού στα εργασιακά και κοι-νωνικά κρεματόρια της ολόκληρης εξαθλίωσης κι υκοταγής...

Το "κροτόν" (οργανωτικό, κοινωνικό πολιτικό, πολιτιστικό...) της διαδ-ικασίας στους απαλοποιημένους χ-ώρους -που κόνουν πως αγνοούν οι αυτόκλητοι "συντροφοί" ενώ η Εξου-σία το ξέρει καλά γιατί το συναν-τά συχνά μπροστά της-, είναι το κ-ρυμμένο μυστικό κάθε αυτοδιδευθ-μένου αγώνα: Η εκκινδυνότητα της συνάντησης των εξατομικευμένων κ-ρολετρίων με τους ανθρώπους της τάξης τους και η διαμόρφωση μιάς νέας κοινωνικής σχέσης μεταξύ τους, που ζωογονείται εισπνέοντας τον αέρα που αποκνέει ο κοινω-νικός αγώνας κι αποτελεί σχέση επιβ-ουλής όχι μόνο ως προς το ρόλο τ-ου υποκειμένου της (κρολετρίους/επιδόρεια), αλλά και ως προς την καπιταλιστική κοινωνία στο σύνολό της. Ο αυτοδιδευθόμενος αγώνας κ-ου κριτικάρει πρακτικά το κεφά-αιο-κατασταρατηγώντας τη λογική τ-ου, απαλοποιώντας χώρους κι εκ-τρέποντας την λειτουργία τους-δεν είναι βέβαια η δύνη του καθολικού ταξικού αγώνα, μήτε όμως και η α-ντιεξοδη-κι ανεξοδη- ανημπόρια του βασιλεύει εκείνους λείκουν οι σ-τοιχειώδεις υλικού όροι και τα συ-γκριτικά μέτωπα κάλης.

Περίσσότερο κι ακο μια μορφή μη-άμεσα εκιδετικού κοινωνικού α-γώνα (ενδιάμεσου) η κατάληψη είναι μια μορφή συνειδητής "κοινωνικής αταξίας" στην πόλη, που εμπεριέχει ως στέγμα το μήνυμα της αταξικής κοινωνίας όπου ο κρολετρίους π-ραγματώνει τον εαυτό του καταργώ-τας τον σαν τέτοιο... 1

Με δεδομένο ότι οι καταλήψεις σε τιτών-όπως και κάθε αγώνας που υπερβαίνει την κοινοτική τ-ου "συμβολικού" αλλά κι την ενόραση σοχαϊκών συνειρμών κέρυ "καθαρό-τητας"-δεν είναι "ασκήσεις εκύ χ-όρου", αλλά εξαρτώμενο μέρος εν-ός ευρύτερου αγώνα, δεν περιμέναμε τίποτα περισσότερο ακ' το να συν-αντήσουν τα οριά τους στο συνολι-κό τους εκτέκτο της ταξικής κάλης.

Με δεδομένη επίσης την εκφυό-ηση της "καθαρότητας" που έληξε ορισμένους "συντρόφους"-και την ομφαλοσκόπηση ενός "καθώς πρέπει αναρχισμού" ακ' τον οκού ακουσι-ζει η... φανακισμένη πραγματικό-τητα-, δεν περιμέναμε και τίποτα α-σημαντότερο ακ' το να εκχειλούν τον αντικαπιταλιστικό τους αγώνα με μια κακομυριασμένη εκίθεση ε-νάντια στις καταλήψεις. Το αξιοση-μείωτα καινούργιο όμως στην κερύ-τωση των αγώνων θερακένδυών της "καθαρότητας" -που διατηρούν την επαναστατική τους αγνότητα μακριά ακ' τους κινδύνους του παρανομι-σμού στην επικράμια κάλη-, είναι το γεγονός ότι εμφανίζουν μια αν-απόδεκτη μορφή εκκινδυνότητας: τη λαθρόνοια συνοδοιπορία τους με την αναμενόμενη καταστολή των κα-ταλήψεων.

Δ.Α

1Β1: Η ανάπτυξη του κεφαλαίου στην Ελλάδα.
Περιοδικό No 7, 1977

2Η σημαία γράφτηκε τον Ιούνη '90 και δεν συμπεριλαμβά-νεται ερμηνεία των όσων ακολούθησαν κι ιδιαίτερα της διάσ-τησης του έδωκε ο Μητσότσης, αναγγέλλοντας το "αστυνομικό κώδικς" και την έκταξη των καταλήψεων...

Ο ΙΔΙΑΙΩΣΕΙ του πρω-θυπουργού Κ. Μητσό-τση, ότι η κυβέρνηση δεν θα εκπέμπει τις κατα-λήψεις, φαίνεται ότι απη-όδοσαν το υπουργείο Δημό-σιος Τάξης και τον υπουργό Γάγγη Βασιλειάδη, αφού, όπως αποκάλυψε χτες στους δημοσιογράφους, δεν υπάρχει μέλλη για το πως θα ενεργεί η Αστυνομία και πως θα είναι αυτή που θα παίρνει τις τελικές αποφά-σεις για εκδίωξη της ασέ-λωσης.

Ο κ. Βασιλειάδης υπε-ρόθυτος, όπως ήταν αναμεν-όμενο, των δηλώσεων του πρωθυπουργού λίγοντας ότι η κατάληψη είναι πράξη βί-ας, αλλά δεν ήταν σε θέση να α-ναστήσει σαφώς τις κροή-ματα κέρυ με αντιμετώπιση η Αστυνομία τις κεραιώσεις καταλήψεων.
Ο υπουργός Δημόσιος Τά-

Κατά περίπτωση οι καταλήψεις..

ής είχε μόνο ότι η αντιμετώ-πιση θα είναι κατά περίε-ση. Ακατόντας οι άλλες ε-ρωτήσεις, ο υπουργός δεν διακρίνει ποιος θα είναι αυ-τός που θα κρίνουν τις τε-λικές αποφάσεις για τη διάλυ-ση της κατάληψης και αν θα κέρ-αι κέραι να υπάρχει απόφα-ση του Εισαγγελέ κριν επί-βη η Αστυνομία.
Κατά τον κ. Βασιλειάδη, η κέρυ κατάληψη θα κέραι κέραι κατά περίπτωση και αρμόδια για τις τελικές αποφάσεις μπορεί να είναι, κατά περί-

πτωση, ή ο Εισαγγελέας ή οι τοπικές αρχές, σε συνεργασία με την Αστυνομία ή και ακο-μα σε ορισμένες περιπτώσεις η τοπική αστυνομική αρχή.
Βέβαια, τότε ακο ο κ. Βασι-λειάδης, ακο την κέραι της Αστυνομίας θα κέραι κέραι όλα τα όρια συνεργασίας με τους καταληψίες και μετά θα γίνεται δυναμική επέμβαση.
Τέλος ο κ. Βασιλειάδης τό-νους ότι δεν υπάρχει κανείς αλλαγή σε ό,τι αφορά το κεραι κέραι κέραι.

ΔΕΛΤΙΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1990

ΚΑΤΑΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ

Η ΚΑΤΑΛΗΨΗ
ΤΗΣ Α.ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ 37
ΑΠΕΙΛΕΙΤΑΙ ΑΜΕΣΑ
ΜΕ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Όταν τον Απρίλη του 1988 30 άστεγοι κοιτίτες κ' άνεργοι νέοι κατέλαβαν το Παν/μιακό κτήριο της οδ. Α.ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ 37 οι πρωτανικές αρχές μπροστά στο γεγονός της εγκυτάλειψης του κτηρίου πάνω πω 25 χρό-νια, δήλωσαν: "Πολύ καλά έκαναν! Το κτήριο έμνε για χρόνια εντελώς αναξιοποίητο".

Εήμερα οι ίδιοι (σε πλήρη αναντιστοιχία με τις τότε δη-λώσεις τους) υποκινούμενοι α-πο την κυβερνητική πολιτική (ΕΙΝ-Υπ. Παιδείας) αναλαμβάνουν τον άχαρο ρόλο να εκκινώσουν την κατάληψη που είναι εσ-τα αντίσταση στην εκμετάλ-ηση των στεγαστικών και των ευρύτερων κοινωνικών αναγκών της νεολαίας.

Οι μεθοδεύσεις τους δε, ενάν-τια στην Κατάληψη της Α.Κα-ραγιάννη έρχονται σαν συνέχε-ρα ενός γενικόλογου χτυπήματος των καταληψιών (Ασκήπειου 134, Χ.Τριμκούπη 91).
ΕΕ ΜΙΑ ΕΠΟΧΗ ΠΟΥ Η ΚΑΠΙΤΑΛΙ-ΣΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΚΙΝΩΝΕΤΑΙ ΜΕ ΟΡΑΤΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ: την αυξανό-μενη ανεργία (ιδιαίτερα της νε-ολαίας), την συνεχή λιτότητα, την ένταση της εκμετάλειψης

και της πειρασίας στους εογα-σιακούς και κοινωνικούς χώρους, τον ασυμκτικό έλεγχο και τη παρακολούθηση κάθε κοινωνι-κής συμπεριφοράς, τη μαζική προ-λεταριοποίηση και περιωριό-ποίηση κοινωνικών στρώ-ματων, τη συρρίκνωση στοιχειωδών ελευθε-ριών και την απροσχημάτιστη κα-ταστολή εργατικών κ' κοινωνικ-ών, διεκδικήσεων, ΟΙ ΚΑΤΑΛΗΨΤ-ΕΣ ΕΠΕΙΓΗΣ ΕΧΟΥΝ ΠΑΡΕΙ ΕΠΙΡΑ-ΚΤΑ ΤΗ ΘΕΣΗ ΤΟΥΣ.

Με τις μεθοδεύσεις τους οι Παν/κες αρχές έχουν πάρει ήδη η τη δική τους θέση, υποτασσό-μενες στις κάθε είδους επιλο-γές του Κράτους κ' του Κεφά-λαιου, ξεκινώντας ακο τη χέρυ του Παν/μίου και κέραι κέραι μέχρι την προσπάθεια κατασ-τολής της κατάληψης της Α.Κα-ραγιάννη στην Αθήνα, όπως αντί-στοιχα κάνουν και οι Παν/κέρ αρχές στη Θεσ/νίκη για την κατάληψη της Α.Νίκης.

Μόνος ωπαιχμός στη γενικότε-ρη επίθεση του Κράτους του Κεφαλαίου και των συνοδοιπο-ρών τους, είναι η ανάπτυξη των κοινωνικών-ταξικών αγώνων της αλληλεγγύης και της αυτοάμ-υνας.

ας των εργαζομένων, των φοιτη-τών και της νεολαίας για την υποστήριξη κάθε αγωνιζομένου κομμάτιού του κοινωνικού κίν-ηματος.

Η ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΗΨΕΩΝ
ΕΙΝΑΙ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΕΥΝΟΙΚΟΤΕΡΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗΣ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΛΙΤΩΝ:-ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΤΗ ΚΑΤΑ-ΛΗΨΗ ΤΗΣ Α.ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ 37-

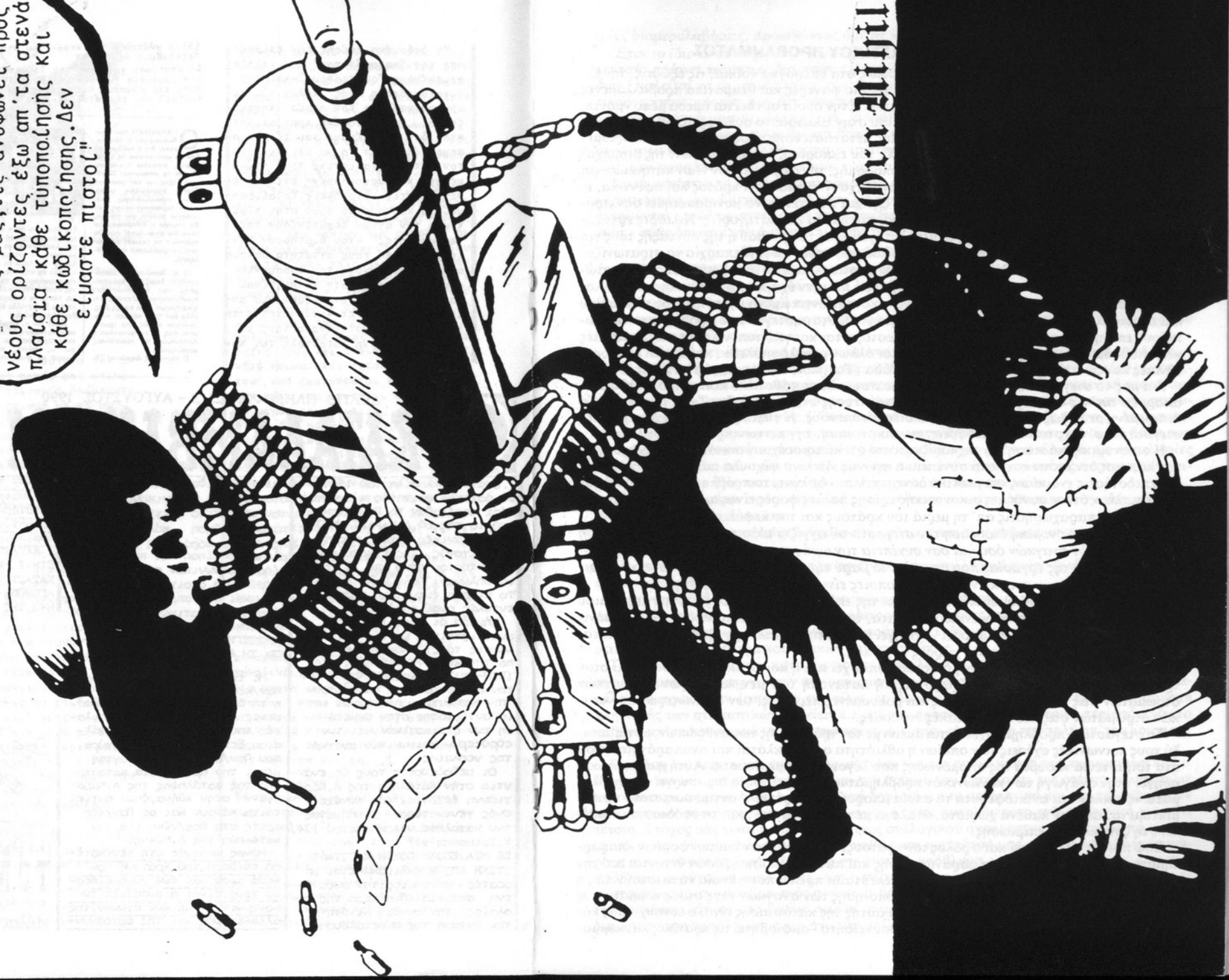

Βιβλίο το οποίο
TOM HAWK
στον 1ο όροφο της Κατάληψης
Δέλας Καραγιάννη 37

[illegible]

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Orn. Milit.

ΟΙ ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΤΕΓΑΣΤΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Το στεγαστικό πρόβλημα δε συνίσταται απλώς στα υπέρογκα νοίκια, τις εξώσεις, την έλλειψη στέγης· ό'λ' αυτά δεν αποτελούν παρά τις πιο φανερές και θεαματικά προβαλλόμενες - απ' τα μέσα μαζικής ενημέρωσης - πλευρές του. Στην ουσία συνδέεται άμεσα με το «μοντέλο» ανάπτυξης του κράτους και του κεφάλαιου στην Ελλάδα: το συνεχές (απ' τη μεταπολεμική περίοδο μέχρι σήμερα) ρεύμα εσωτερικής μετανάστευσης προς την Αθήνα και ορισμένες άλλες πόλεις, λόγω συσσώρευσης σ' αυτές του εμπορίου, των υπηρεσιών, της βιομηχανίας κ.λ.π. σε συνδυασμό με την κρίση της οικοδομής, την ακρίβεια των νέων κατοικιών και την επίθεση λιτότητας που τα τελευταία χρόνια έχουν εξαπολύσει κράτος και αφεντικά, έχουν δημιουργήσει ένα οξύτατο κοινωνικό ζήτημα που τείνει να μονιμοποιηθεί σαν πρόβλημα για ολόένα και περισσότερα κοινωνικά στρώματα και κατηγορίες. Χιλιάδες εργαζόμενοι και συνταξιούχοι ξοδεύουν το μεγαλύτερο μέρος του μισθού ή της σύνταξής τους για νοίκι, ενώ η κρίση της στέγης αναγκάζει πολλούς φοιτητές απ' την επαρχία να στρατωνίζονται κάτω από άθλιες συνθήκες στις φοιτητικές εστίες - γκέττο, άνεργους νέους να εξαρτώνται ολόπλευρα απ' την οικογένεια και στο βαθμό που δεν έχουν ούτε καν αυτή την εναλλακτική λύση (πατρικό σπίτι στην Αθήνα) να γίνονται αντικείμενο ανεπίτρεπτης εκβίασμού και εκμετάλλευσης απ' τη μεριά των ιδιοκτητών. Οξύτατο στεγαστικό πρόβλημα αντιμετωπίζουν επίσης και οι ξένοι εργάτες που συνωστίζονται και γκεττοποιούνται στις πιο άθλιες και υποβαθμισμένες περιοχές της Αθήνας και άλλων μεγαλουπόλεων, καθώς και διάφορες εθνικές και φυλετικές μειονότητες στην Ελλάδα (Τούρκοι, Πομάκοι, γύφτοι κ.λ.π.).

Για μας το στεγαστικό είναι ένα πρόβλημα που - όπως κάθε άλλο κοινωνικό πρόβλημα - απορρέει απ' τις σχέσεις εξουσίας και εκμετάλλευσης στις οποίες βασίζεται μια κοινωνία διαιρεμένη σε τάξεις, σε διευθυντές και διευθυνόμενους. Η ταξική ανισότητα διαπερνά το στεγαστικό σ' όλες του τις διαστάσεις: την οικονομική, την κοινωνική και την πολιτική.

Η οικονομική διάσταση δεν περιορίζεται στο ότι κάποιοι έχουν οικονομικές δυνατότητες και κάποιοι δεν έχουν και κατά συνέπεια ο αγώνας για λίγα ψίχουλα παραπάνω - χαρτετικές επιδοτήσεις ενοικίων, στεγαστικά δάνεια κ.λ.π. - δε λύνει το πρόβλημα (αν σκεφτεί κανείς επιπλέον ότι σε συνθήκες οικονομικής κρίσης πολλές φορές είναι αμφίβολες ακόμα και οι ελάχιστες παραχωρήσεις απ' τη μεριά του κράτους και του κεφάλαιου).

Αντίθετα η οικονομική διάσταση του στεγαστικού αγγίζει τόσο την εμπορευματοποίηση των κοινωνικών αναγκών όσο και σαν συνέπεια τον ωμά καταναγκαστικό και εκμεταλλευτικό χαρακτήρα της εργασίας που αποτελεί το βαρύ τίμημα για την κάλυψη έστω και στοιχειωδών ανθρώπινων αναγκών μια απ' τις οποίες είναι και εκείνη της στέγης.

Μέσα στη δίνη της οικονομικής κρίσης και της επίθεσης του κράτους και του κεφάλαιου ενάντια στα χαμηλότερα κοινωνικά στρώματα, το διαρκές κυνήγι για τη διασφάλιση μόνιμης ή προσωρινής στέγης, δε μπορεί να οδηγήσει παρά στην ολόπλευρη εξαθλίωση και υποταγή των εκμεταλλευόμενων στους χώρους εργασίας.

Πέρα όμως απ' την οικονομική διάσταση υπάρχει και η κοινωνική που συνίσταται στον τρόπο δόμησης της πόλης, στη χωρο-ταξική κατανομή των μεν κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων στις πιο υποβαθμισμένες και μολυσμένες περιοχές, των δε ανώτερων κοινωνικών στρωμάτων στις πιο προνομιακές συνοικίες.

Το στεγαστικό πρόβλημα σχετίζεται άμεσα με τον τρόπο ζωής των ανθρώπων, με τις μεταξύ τους κοινωνικές σχέσεις των οποίων η αθλιότητα αντανακλάται και αναπαράγεται μέσα στα τοιμεντένια κλουβιά της απομόνωσης που λέγονται διαμερίσματα. Αυτή η απομόνωση οδηγεί στην αναγωγή των κοινωνικών προβλημάτων που η εξουσία δημιουργεί σε προβλήματα «φυσικά» και αναπόφευκτα τα οποία μπορούν και πρέπει ν' αντιμετωπιστούν εξωοικονομικά, απ' τον καθένα χωριστά, ανάλογα με τις δυνατότητες και τα εφόδια που διαθέτει στη ζούγκλα της επιβίωσης.

Εδώ πρέπει να τονιστεί και ο ρόλος του κράτους, των κομμάτων και των φορέων - παραρτημάτων τους στη διαδικασία αδρανοποίησης και παθητικοποίησης όσων θίγονται απ' την κρίση της στέγης· ο στόχος είναι σαφής: οι τελευταίοι πρέπει πάση θυσία να πειστούν πως η μόνη εφικτή λύση είναι η ανάθεση της ικανοποίησης των αναγκών τους στους κομματικούς και κρατικούς γραφειοκράτες. Αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης είναι ο ευνοχισμός κάθε ριζοσπαστικής τάσης που - συνειδητά ή ασυνείδητα - αμφισβητεί τις κρατικές και κομμα-

τικές διαμεσολαβήσεις, προωθώντας άμεσες και δυναμικές λύσεις.

Έτσι το ίδιο το σύστημα που δημιουργεί το στεγαστικό πρόβλημα - κάθε φορά που το τελευταίο παίρνει τεράστιες διαστάσεις ώστε να φιγουράρει στα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων - καλείται να το «επλύσει» μ' ένα καταγιγισμό προτάσεων, αντιπροτάσεων και νομοθετικών τροποποιήσεων που δεν αποσκοπούν παρά στη συγκάλυψη της ουσίας, των αιτιών και των τρόπων αντιμετώπισής του. Παράλληλα ακολουθώντας τη γνωστή τακτική του «διαίρει και βασίλευε» προωθεί και εντείνει τους διαχωρισμούς ανάμεσα σ' όσα κοινωνικά στρώματα και κατηγορίες υφίστανται το στεγαστικό, στρέφοντας μάλιστα ορισμένες φορές τους μεν εναντίον των δε (ρατσισμός ενάντια στη νεολαία, στους ξένους εργάτες κ.λ.π.).

Κατά συνέπεια τα διαφορετικά κομμάτια που αντιμετωπίζουν το ίδιο πρόβλημα, κατακερματίζονται και διαχωρίζονται τόσο μεταξύ τους όσο και το καθένα στο εσωτερικό του, στερούνται - εφόσον συνεχίσουν να παραμένουν στα υπάρχοντα πλαίσια ετεροκαθορισμού τους - κάθε δυνατότητα άμεσης επίλυσής του.

Η πρακτική της κατάληψης άδενων κτιρίων σαν πρακτική αντιμετώπισης του στεγαστικού σ' όλες του τις διαστάσεις

Καταρχήν θέλουμε να τονίσουμε ότι η κατάληψη αποτελεί πρακτική αντιμετώπισης και όχι επίλυση του στεγαστικού προβλήματος. Κι αυτό γιατί το τελευταίο δε μπορεί να επιλυθεί στο σύνολο του παρά μόνο με την ανατροπή των σχέσεων εξουσίας κι εκμετάλλευσης που το γεννούν και το διαιωνίζουν.

Η κατάληψη σαν πρακτική αντιμετώπισης του στεγαστικού σ' όλες του τις διαστάσεις: — Αμφισβητεί έμπρακτα την ιδιοκτησία στο βαθμό που η τελευταία αποτελεί μέσο εκμετάλλευσης των στεγαστικών αναγκών. Καταστρατηγεί έμπρακτα την αντικοινωνική στάση των ιδιοκτητών που - για ιδιοτελείς λόγους - κρατούν κλειστά χιλιάδες σπίτια, τη στιγμή που υπάρχει φοβερή έλλειψη στέγης. (Όσον αφορά το νόμο περί «οικιακής ειρήνης» δεν αποτελεί απλώς το πρόσχημα για την καταστολή των καταλήψεων, αλλά και τη νομική βάση που επιτρέπει στους ιδιοκτήτες να κρατούν χιλιάδες σπίτια για χρόνια κλειστά. Οι καταλήψεις ανοίγοντας τα κλειστά σπίτια καταδείξαν ότι πίσω από τις σφραγισμένες πόρτες η μόνη ειρήνη που υπήρχε ήταν αυτή της εγκατάλειψης και του νεκροταφείου.)

— Ακυρώνει εν μέρει την οικονομική εκμετάλλευση των στεγαστικών αναγκών, μέσω της άρνησης πληρωμής ενοικίου.

— Αρνείται το διαμεσολαβητικό ρόλο του κράτους και των κομμάτων στην «επίλυση» του στεγαστικού.

— Προσπαθεί στο εσωτερικό της να οργανώσει ένα συλλογικό τρόπο ζωής και διαχείρισης των αναγκών μας.

Αυτονόητο βέβαια, ότι σ' ένα κόσμο άγριας εκμετάλλευσης, οι καταλήψεις δε μπορούν ν' αποτελούν νησίδες απόλαυσης ή παράδεισους ελευθερίας, αλλά αντίθετα ορμητήρια της συλλογικής πάλης και της κοινωνικής αυτοάμυνας ενάντια στην εκμετάλλευση των στεγαστικών και των ευρύτερα κοινωνικών μας αναγκών.

Τέλος πιστεύουμε ότι οι καταλήψεις δε αποτελούν τη μοναδική πρακτική αυτοοργάνωσης και άμεσης δράσης για την αντιμετώπιση του στεγαστικού· υπάρχει μια σειρά άλλων ανάλογων πρακτικών (απεργία ενοικίων, συλλογική παρεμπόδιση των εξώσεων, άρνηση πληρωμής των στεγαστικών δανείων κ.λ.π.) που προσιδιάζουν λιγότερο ή περισσότερο στο καθένα απ' τα κοινωνικά υποκείμενα που πλήττονται ολόένα και πιο πολύ απ' την κρίση της στέγης.

Με βάση τις παραπάνω εκτιμήσεις μας τόσο για την ουσία και το περιεχόμενο των καταλήψεων όσο και για τις διαστάσεις και την ένταση του ζητήματος της στέγης, επιθυμούμε και κρίνουμε ως αναγκαία μια συλλογική δουλειά για το στεγαστικό και την προώθηση των καταλήψεων σε συνεργασία με όσους - εντός ή εκτός καταλήψεων - ενδιαφέρονται για κάτι τέτοιο. Στόχος μας είναι η συγκρότηση ενός συλλογικού ανατρεπτικού λόγου για το στεγαστικό, η προώθηση νέων καταλήψεων καθώς και η σύνδεσή μας με τους κοινωνικούς χώρους που αντιμετωπίζουν οξυμμένο στεγαστικό πρόβλημα - είτε σαν οικονομικό είτε σαν πρόβλημα ευρύτερων όρων ζωής - και η ενίσχυση των πιο ριζοσπαστικών στοιχείων στο εσωτερικό τους στα πλαίσια ενός αγώνα με βάση την αυτοοργάνωση, την άμεση δράση και την αντιθεσμικότητα στο βαθμό που οι υπάρχοντες εξουσιαστικοί θεσμοί στοχεύουν στη διαιώνιση του προβλήματος και όχι στην επίλυσή του.

NOUVELLES
de n...
Bulletin d'inform...

NOUVELLES
de nulle part
Bulletin d'informations libertaires Est-Ouest

ΝΕΑ απ' το ΠΟΥΘΕΝΑ

Οι αντιεξουσιαστές εκανεμφανίζονται στις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης μετά από κολλές δεκαετίες ανύπαρκτης ή υπόγειας δραστηριότητας τους...

Συνεχίζοντας την προσπάθεια πληροφόρησης για τους συντρόφους της Ανατολής εκανερχόμαστε στην εκδόση του οώσου αναρχοσυνδικαλιστή Ρίοτε Σίυδα για τη δολοφονία του οκούου γράψαμε συνοπτικά. Η δολοφονία αυτή υπήρξε μάλλον το σημαντικότερο γεγονός για τους ρώσους αναρχικούς την προηγούμενη περίοδο κι αφ' ενός μεν έφερε στην επιφάνεια την βαρβαρότητα των δολοφόνων της ΚΓΒ, αφ' ετέρου δε έφερε στη μνήμη τους αγνοημένους εογατικούς αγώνες στη Σοβιετική Ένωση της δεκαετίας του '60. Μαζί λοιπόν με το ιστορικό της εκδόσεως του Ρ. Σίυδα εκόχευ και μια σημείωση κώνω σ' αυτούς τους αγώνες.

Υκάρχουν εκύσης ειδήσεις για ενόργειες των συντρόφων στην Ανατ. Γερμανία και την Πολωνία καθώς και ακοσκάσματα ακο τις συνεντεύξεις που έδωσαν σύντροφοι ακο τις χώρες αυτές που συμμετείχαν στην ελευθεριακή συνάντηση της Τεργέστης του Ακρίλη. Ειδικά για την Πολωνία όπου η εξέλιξη του αντιεξουσιαστικού κινήματος είναι ιδιαίτερα σημαντική εκιχειλούμε συμπληρωματικά και διευκρινιστικά σε όσα ήδη γράψαμε ένα ιστορικό της οργάνωσης και της δράσης του.

Εχουμε τέλος μια σημείωση παρουσίας της Γιουγκοσλαβικής ομάδας ΚΑΜΟΝ της οκούας δημοσιεύσαμε μια τοοκήρυξη. Τεχνικά προβλήματα έκαναν αδύνατη την πληροφόρηση για το κίνημα στην Βουλγαρία που μας ενδιαφέρει αεσότερα. Θα εκανέλθουμε το συντομότερο...

*Βλ: ΟΡΑ ΝΗΗΛ Νο 0, Ιούλιος '90.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ P I O T R S I U D A

Ο αναρχικός σύντροφος Ρ. Σίυδα πέθανε στο νοσοκομείο του Νοβοτσερκάσκ στις 5 Μήν γύρω στις 8 το πρωί. Είχε εμφανιστεί απ' το σπύτι του την παραμονή και βρέθηκε κοντά σ' αυτό στις 7 το πρωί γεμάτος χτυπήματα. Ζούσε ακόμη. Αυτή η επίθεση θυμίζει τις κλασικές άκνδρες μεθόδους της ΚΓΒ να μην αποτελειώνει τα θυμάτα της.

Αίγες μέρες πριν πεθάνει είχε αποκάλυψει στον τοπικό ανταποκριτή της Κομοσούλας για Πράβντα (όργανο της Κομμουνιστικής ΝΕΟλαίας) ότι είχε στα χέρια του εμπιστευτική εγκύκλιο της ΚΓΒ. Αυτό το έγγραφο εμφανίστηκε.

Ο Ρ. Σίυδα γεννήθηκε στο Ροστόν του Ντον στις 13 Δεκέμβρη 1937. Την ίδια χρονιά πέθαινε στη φυλακή αυτής της πόλης ο πατέρας του μετά απο βασανιστήρια. Ο τελευταίος ήταν ένας απ' τους παλιούς Μπολσεβίκους που είχε αρχίσει τον αγώνα το 1902 στο Βατούμι στο πλευρό του Στάλιν και των κομισσάρων του Μπακού. Όπως πολλοί φίλοι του Στάλιν, στη συνέχεια συνελήφθη με διαταγές του ίδιου.

Ο Ρ. Σίυδα ήταν ειδικευμένος μηχανικός στο ηλεκτρικομηχανικό εργοστάσιο του Νοβοτσερκάσκ και συμμετείχε ενεργά στο κίνημα διμαρτυρίας των εργατών της πόλης του τον Ιούνη του 1962. Στις 10 Σεπτέμβρη 1962 καταδικάστηκε σε ποινή 12 χρόνων σε στρατόπεδο συγκέντρωσης. Άκο κήθησε στο στρατόπεδο πάνω από 4 χρόνια, απέθηκε ελεύθερος μετά απο αναθεώρηση της διαδικασίας...

Απο τότε αγωνιζόταν για τον πλήρη απτισμό των γεγονότων, για την αποκατάσταση των θυμάτων και τ ν καταδικασθέντων. Συγκέντρωνε πληροφορίες για την τύχη πολλών τραυματιών απ' τους οποίους κάποιιοι δολοφονήθηκαν κρυφά μετά τα γεγονότα. Αγωνιζόταν ώστε εκείνοι που είχαν δώσει διαταγή να πυροβοληθούν οι εογάτες να δικαστούν για εγκλήματα ενάντια στην ανθρωπότητα. Ήταν ενεργό μέλος του Συνδέσμου απο τ' αντίποινα και προσχώρησε στην Αναρχοσυνδικαλιστική Συνομοσπονδία (ΚΑΣ) απ' τη μέρα που ιδρύθηκε, την 1η Μήν 1989. Να ένα απόσπασμα της εφημερίδας της ΚΑΣ, "Volia" της 1ης Αυγούστου 1989:

"Τον Ιούνη του 1989 ο εκύσημος τύκος έσπασε το τεύχος σιωπής γύρω ακο την τραγωδία του Νοβοτσερκάσκ το 1962 όταν ο στρατός εκιτέθηκε ενάντια στους ακεργούς. Έτσι η Κομοσούλας για Πράβντα και η Αλτερνατιούνα για Γκαζέτα (όργανο της Ένωσης Συγγραφέων) δημοσίευσαν λεκτομερείς εκθέσεις. Αυτές οι πληροφορίες εκόρεσαν να δουν το φως χάρη στη δραστηριότητα του Ρ. Σίυδα,

ενός απο τους ακεργούς του 1962 που συνέλεξε κολυδριθμες : μαρτυρίες και τις δημοσίευσε στο "Samizdat". (παρόνομος τύπος) κολυ καιρό πριν γύνουν οι εκύσημες δημοσιεύσεις.Ο P.Siuda ακευθύνθηκε κατ'εκανδληψη στην Κ.Ε του ΚΚΕΕ,στο Πρεζύντιουμ του Ανώτατου Σοβιέτ και στο Ανώτατο Δικαστήριο της ΕΣΣΔ,ακαυτώντας να φωτιστούν κλήρως τα γεγονότα του Νοβοσερκάσκ...

Στην δηλωσή του στο Ανώτατο Σοβιέτ στις 6 Ιούλη '89 γράφει:

"...παρά τα 27 χρόνια προσπαθειών μου για να γνωρίσω την τραγωδία του Νοβοσερκάσκ(από την 1η μέχρι τις 3 Ιούνη 1962), κολυδριθμα γεγονότα και περιστάσεις παρέμειναν μυστικά εξαιτίας της στάσης των οργανώσεων του Κόμματος και των οργανισμών του Κράτους.Δε γνωρίζουμε ούτε τα ονόματα,ούτε τον αριθμό όλων των θυμάτων και των καταδικασθέντων.Μια παράξενη σιωπή επικρατεί σχετικά με την τύχη των τραυματιών που απο τα νοσοκομεία οδηγήθηκαν σ'άγνωστες κατευθύνσεις.Δεν είναι παρά τώρα που αρχίζουμε να μαθαίνουμε ότι δολοφονήθηκαν και ρύχθηκαν σ'ένα χαντάκι στα περύχωρα του Νοβοσερκάσκ.Η σιωπή που περιβάλλει την τύχη τους χρησιμεύει για να καλύπτει αυτό που ήταν ένα έγκλημα όχι μόνο ενάντια στους κατοίκους του Νοβοσερκάσκ,αλλά επίσης ενάντια στην ανθρωπότητα...

Δεδομένου ότι τα εγκλήματα ενάντια στην ανθρωπότητα δε μπορούν,ούτε πρέπει να παραγράφονται,δεδομένου επίσης ότι ο μηχανισμός του Κόμματος και του Κράτους είναι εξ'ολοκλήρου υπεύθυνος για αυτά,μια λεπτομερής έρευνα σχετικά με τις συνθήκες του εγκλήματος του Νοβοσερκάσκ,καθώς επίσης και σχετικά με τις γραφειοκρατικές καθυστερήσεις(18 μήνες για να εξεταστεί η αγωγή μου)είναι σήμερα πολιτικά απαραίτητα..."

6 Ιουλίου 1989,Piotr Siuda ,Νοβοσερκάσκ.

Δεν είναι η πρώτη φορά που οι αναρχικοί δίδονται απ'το καθεστώς της Περεστρόϊκας.Ο Igor Podchivalov ασχισυντάκτης της εφημερίδας"Svetcha"του ΚΑS που εκδίδεται στο Ικούρσκ(Σιβηρία)είχε κατηγορηθεί για χουλιγκανισμό και είχε κλειστεί στη φυλακή το Μάρτη του 1989...Εκτός απ'τους αναρχικούς κι άλλοι δολοφονήθηκαν ή χτυπήθηκαν απ'τη Κ Γ Β υπό το καθεστώς της Περεστρόϊκας.Οι περιπτώσεις είναι πολυάριθμες.Ας θυμηθούμε τον Sitnikov απεργό εργάτη απ'τη Σιβηρία που δολοφονήθηκε.Τον Kouznetsov το δημοσιογράφο που έκανε έρευνες για την Κ Γ Β'ξύλοκοπήθηκε άγρια και κλείστηκε στη φυλακή χωρίς να περάσει στο δίκη.Σήμερα είναι ελεύθερος ,αλλά ανάπηρος,καθώς τα χτυπήματα που δέχτηκε προκάλεσαν πνευμονική διάτρηση.

...Οι άνθρωποι πεθαίνουν για την αλήθεια,για την τόσο φυσική επιθυμία για ελευθερία,ενώ η δύση χειροκροτά τις ανύπαρκτες μεταρρυθμίσεις τουΓκορμπατσώφ.Καταγγείτε το Γκορμπατσώφ!Αγωνιστείτε για την ελευθερία της γνώμης στην ΕΣΣΔ.Καταγγείτε τις καταπονήσεις.Δείτε έμπρακτα την αλληλεγγύη σας στην ΚΑS και σ'όλες τις ελεύθερες ανές που υπάρχουν ακόμα στην ΕΣΣΔ.Μην αφήνετε το Γκορμπατσώφ να τις πνίξει...Οι ελεύθερες δυνάμεις στην ΕΣΣΔ έχουν ανάγκη την υποστήριξή σας.

Vladimir,Μάης 1990,Παρίσι.

Σημείωση πάνω στις εργατικές εξεγέρσεις της δεκαετίας του '60 στην ΕΣΣΔ

Οι εργατικές εξεγέρσεις ήταν πολυάριθμες στις αρχές της δεκαετίας του '60 στην ΕΣΣΔ.Εκτός απ'το Νοβοσερκάσκ,κινήματα-για τα οποία ο επίσημος τύπος δεν μίλησε ποτέ-εμφανίστηκαν στο Alexandrovsk,Mouron,Nijni-Taghil,Temir-Tau,Odessa,Dneprodzerjinsk,Loubny,Koyibychyev,Kemerovo,Krivoi-Rog,Groznyi,Donetsk,Yaroslav και σ'άλλες πόλεις.

Στο Temir-Tau του Καζακιστάν η εξέγερση ξέσπασε στις 3 Οκτώβρη 1959 εξαιτίας των κακών συνθηκών στέγης και των χαμηλών μισθών, που ήταν κατώτεροι από εκείνους των βούλγαρων,πολωνών και ρουμάνων εργατών που δούλευαν στην πόλη.Καμία πενήντα εργάτες έκαψαν την καντίνα για να διαμαρτυρηθούν ενάντια στην κακή διατροφή.Στην συνέχεια λεηλάτησαν την αγορά και πετροβόλησαν τους άνδρες της πολιτοφυλακής.1500 εργάτες ύψωσαν τότε οδοφράγματα.Την επομένη όταν έφτασαν οι στρατιώτες κατάφεραν να τους πάρουν τα όπλα κι η κυβέρνηση χρειάστηκε να στείλει ενισχύσεις.Μηροστά στην αποτυχία των διαπραγματεύσεων δόθηκε στους στρατιώτες διαταγή να επιτεθούν.Πάνω από 100 εργάτες σκοτώθηκαν.Οι υπόλοιποι,συμπεριλαμβανομένων όσων παρακολουθούσαν τα γεγονότα συγκεντρώθηκαν σε καμιόνια με άγνωστο προορισμό.

Στο Alexandrovsk της Ρωσίας το καλοκαίρι του 1961 ένας εργάτης σκοτώθηκε απο χτυπήματα των ανδρών της πολιτοφυλακής.Οι εργάτες του εργοστασίου κατέβηκαν σε απεργία και πήγαν προς το αστυνομικό τμήμα με πανό που ζητούσαν να δικαστούν οι δολοφόνοι.Ακού κατέλαβαν μ'έφοδο το κτήριο και το πυρπόλησαν,κατευθύνθηκαν προς τη φυλακή όπου οι στρατιώτες αρνήθηκαν να πυροβολήσουν το πλήθος.Τότε σκότωσαν ειδικά στατευμένα και άρχισε η σφαγή.Ακολούθησαν μαζικές συλλήψεις.Ο αριθμός των νεκρών ξεπέρασε τους 100.Απαγορεύτηκε στις οικογένειες να θάψουν τους νεκρούς τους κι αρκετοί απο τους συλληφθέντες εξεκαρτίστηκαν.Ο διευθυντής του εργοστασίου που είχε υποστηρίξει την απεργία και ο γιατρός που είχε ξεθάψει το πτώμα του παύτου εργάτη διαπιστώνοντας ότι ο θάνατος του προήλθε απο χτυπήματα,πέρασαν απο μυστική δίκη και εκτελέστηκαν(...)

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛ. ΓΕΡΜΑΝΙΑ
ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΠΑΡΟΝΤΕΣ ΣΤΗΝ
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΤΗΣ ΤΕΡΓΕΣΤΗΣ ΤΟΝ
ΑΠΡΙΛΗ 1990.

ΑΝ.ΓΕΡ

«Οι Εμπρηστές Πτωμάτων»

-Είμαι μέλος μιας ελευθεριακής ομάδας στη Δρέσδη. Αυτή η ομάδα υπάρχει εδώ και 10 χρόνια και έχει περίπου 25 μέλη. Εύχαμε φθάσει περί τα 100 άτομα κατά τη διάρκεια των γεγονότων της κατάρρευσης του καπιταλισμού.

-Δεν είναι μια ομάδα αποκλειστικά αναρχική και ασχολείται με προβλήματα κάτω από διαφορετικές προσεγγίσεις. Υπάρχουν κι άλλες ομάδες στη Δρέσδη, κυρίως αυτές που ασχολούνται με την κατάληψη σπιτιών...

-Θέλω να κάω μια πρώτη παρατήρηση: υπάρχουν πολύ λίγοι αναρχικοί στην Αν. Γερμανία. Στην αρχή υπήρχε ένα μεγάλο κίνημα, αρκετά ενωτικό, που ασχολούνταν με την οικολογία, τ' ανθρώπινα δικαιώματα, μ' άλλα λόγια με την άμυνα του ατόμου απέναντι στο Κράτος. Ήταν ένα κίνημα υπό την προστασία των εκκλησιών. Μια διαδικασία αποκρυστάλλωσης είναι στην πορεία ανάμεσα στους ανθρώπους που θα κατευθυνθούν προς τον αναρχισμό, προς το φεμινισμό ή προς άλλες κατευθύνσεις. Είναι τώρα μόνο που αυτή η διαδικασία παίρνει μορφή. Στο Βερολίνο υπάρχει μια αναρχική ομάδα που εδώ και 3 χρόνια εκδίδει την εφημερίδα KOPSPRUNG (ή έκρηξη μέσα στο κεφάλι) και μια άλλη μικρή ομάδα που εκδίδει την επιθεώρηση Leichenbrenner (οι εμπρηστές πτωμάτων). Στο Βερολίνο αρχίζει να δημιουργείται ένα ελευθεριακό κέντρο, όπως στη Δρέσδη... Στη Λειψία υπάρχει μια μικρή κίνηση αναρχικών. Αλλά υπάρχουν κι άλ-

λες μικρές ομάδες που δρουν αυτόνομα όπως η ANTI-FA (ριζοσπαστικές αντιφασιστικές ομάδες). Στα αριστερά κάτι αρχίζει να συγκροτείται και κατευθύνεται προς τις ελευθεριακές ιδέες. Η κατάσταση αρχίζει να ξεκαθαρίζει σήμερα: υπάρχουν ακροδεξιές ομάδες με skinheads που επιτίθενται, στους καταληψίες π.χ. Προς τ' αριστερά αναπτύσσονται κινήματα αντίστασης που υιοθετούν ριζοσπαστικές θέσεις. Πρόκειται να υπάρξει μια ριζοσπαστικοποίηση που μπορεί να εκπέσει το ξεκαθάρισμα των αναρχικών ιδεών.

-Στο ελευθεριακό κίνημα εκπροσωπούνται πολλές γενιές:

-Δεν υπάρχουν μόνο νέοι, αλλά αποτελούν την βασική συνιστώσα. Οι άνθρωποι που έζησαν 40 χρόνια στην Αν. Γερμανία είναι μάλλον παρατημένοι. Μερικοί που μπορούσαμε να συναντήσουμε αφενός μεν είναι λιγοστού αφεντέρου δεν έχουν πραγματικά μια δράση... Καθώς δεν υπάρχει αναρχική παράδοση στην Αν. Γερμανία, τα πράγματα αρχίζουν τώρα. Στο Αναρχικό κίνημα συμμετέχουν οι νέοι που δεν έχουν προοπτική και το ξέρουν...

-Ανεργία υπήρχε πάντοτε στην Αν. Γερμανία, παρά την εκύρωση άρνηση του προβλήματος. Ήταν κυρίως διαφωνούντες απ' τους οκτούς το καθεστώς στερούσε τα μέσα επιβίωσης. Η διαφορά τώρα είναι ότι οι άνεργοι θα δημιουργούνται κατευθείαν από τους νόμους της αγοράς...

ΜΑΝΙΑ

Διαδηλωτές
καίνε
αστυνομικά
αυτοκίνητα
στο
Ανατολικό
Βερολίνο

ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ
ΣΤΟ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟ
ΒΕΡΟΛΙΝΟ

ΒΕΡΟΛΙΝΟ, 25. ΙΟΥΝΙΟΣ '90

-Τι πιστεύετε για τη γενική κατάσταση στην Αν. Γερμανία;
-Ερχόμαστε απ' τη Σαξωνία που είναι μια πολύ συντηρητική περιοχή. Είδαμε ότι στις εκλογές η Χριστιανοδημοκρατία είχε τη πλειοψηφία... Αναπτύσσεται σήμερα ένας άκρατος εθνικισμός πάνω στο γεγονός να είναι κανείς Γερμανός, μ' όλη την ξеноφοβία που αυτό συνεπάγεται και αυτός ο εθνικισμός διακομίζεται οτιδήποτε συμβαίνει στην Αν. Γερμανία...

Την νύχτα της 1ης προς 2 Ιουνίου το παλιό σινεμά Studio Camera που βρίσκεται στην συνοικία του Ανατ. Βερολίνου Prenzlauer Berg και το οποίο είναι κατελημμένο από ομάδες της άκρας αριστεράς, δέχτηκε την επίθεση 120 περίπου ατόμων ανεξакρίβως πολιτικής ταυτότητας (πιθανότατα νεοναζιστών). Η οδομαχία με πέτρες και ξύλα που κράτησε 35 λεπτά είχε σαν αποτέλεσμα να τραυματιστούν 5 καταληψίες.

Το πρώτο και ουσιαστικότερο βήμα προς την ενοποίηση γίνεται από την ερχόμενη Κυριακή, ημέρα της οικονομικής και νομισματικής ενοποίησης των δυο Γερμανιών. Για το λόγο αυτό, χιλιάδες Ανατολικογερμανοί πολίτες σχημάτισαν χθες τεράστιες ουρές έξω από τις τράπεζες που είχαν παραμείνει εκτάκτως ανοιχτές για να συμπληρώσουν τις απτήσεις που θα τους επιτρέψουν να αλλάξουν τις καταθέσεις τους σε δυτικογερμανικά μάρκα.

Το Ανατολικό Βερολίνο όμως, το περασμένο Σάββατο, χαρακτηρίστηκε από τις ταραχές που ξέσπασαν, όταν εκατοντάδες αριστεροί διαδηλωτές προσπάθησαν να επιτεθούν στο κτίριο όπου στεγάζεται η ανατολικογερμανική νεοναζιστική οργάνωση.

Μετά τη διαδήλωση 4.000 περίπου ατόμων που διαμαρτύρονταν για τις πρόσφατες επιθέσεις ακροδεξιών εναντίον ξένων εργατών, οι διαδηλωτές θέλησαν να περικυκλώσουν το κτίριο νεοναζιστικής οργάνωσης, εμποδίστηκαν όμως από χιλιάδες αστυνομικούς.

Αργότερα, 400 από τους διαδηλωτές επιτέθηκαν εναντίον της Αστυνομίας που χρησιμοποίησε δακρυγόνα, κλομπ και πυροσβεστικές αντλίες για να τους απημετωπίσει. Κόκκινι τσάκαρα αυτοκίνητα της Αστυνομίας και ένα περπιτερο, τραυματίστηκαν - 22 αστυνομικοί και συνελήφθησαν 4 διαδηλωτές.

Π Ο Λ Ω Ν Ι Α

Οι εκδηλώσεις μιάς αναρχικής δραστηριότητας

Σ' όλη την μεταπολεμική περίοδο και μέχρι την δεκαετία του '80 δεν υπάρχουν αξιολογημένα σημάδια μίας αντιεξουσιαστικής δραστηριότητας. Αξιολογούμενες εξαιρέσεις αποτελούν η λεγόμενη περίοδος του

"εθνοδουλισμού" (1945-47)-κατά την οποία η εξουσία κατήγγειλε αναρχ-

ικές τάσεις στη διεκδίκηση συμβουλών στις επιχειρήσεις-και το 1956 με την εκ νέου διεκδίκηση εργατικών συμβουλών.

Ριζοσπαστικές τάσεις εμφανίστηκαν μέσα στο εργατικό κίνημα και στις αρχές της δεκαετίας του '80 όπως η "ομάδα του Lublin" (τάση μέσα στην Αλληλεγγύη), που θεωρήθηκαν σχήματα της "επαναστατικής αριστεράς", ενώ η εξουσία κατήγγειλε τις "αναρχοσυνδικαλιστικές τάσεις" στους κόλπους της Αλληλεγγύης με τη δημοσίευση του προγράμματος της "αυτοδιαχειριζόμενης Δημοκρατίας" (υιοθετήθηκε από τους εκπροσώπους του Ιου συνέδριου της Αλληλεγγύης το Σεπτέμβριο του 1981).

Από το 1983 εμφανίζονται οι πρώτες ομάδες που αυτοπροσδιορίζονται αναρχικές, δημιουργημένες κατά κύριο λόγο από νεολαίους (φοιτητές κ' μαθητές). Η δραστηριότητά τους κατά κύριο λόγο εντοκίστηκε στα εναλλακτικά κινήματα (για την εκπαίδευση, τον αντιμilitarισμό, την οικολογία, τ' ανθρώπινα δικαιώματα...) και το κίνημα της αντικουλτούρας (punk...). Εκδηλώσεις όπως οι διαδηλώσεις στη Βαρσοβία με συνθήματα "STOP στην άνοδο των τιμών" και "Όλη η εξουσία στα Συμβούλια" κατέδειξαν τον προβληματισμό των κολωνών αναρχικών για την διεύρυνση του πεδίου της δράσης τους.

Οι παρακάτω ομάδες είναι οι σημαντικότερες που εμφανίστηκαν μέχρι σήμερα:

Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ ΚΥΚΛΟΣ ΑΥΤΟΜΟΡΦΩΣΗΣ (SKA).

Δημιουργήθηκε το '83 στο Παν/μιο της Βαρσοβίας από τρεις φοιτητές κι οργάνωσε συναντήσεις για τον αναρχισμό για ένα χρόνο. Αυτός ο κύκλος συζητήσεων λειτουργούσε στο πλαίσιο του κύκλου πολιτικής δουλειάς "Σίγνια" και μετά τη διάλυση του τα μέλη του SKA εντάχθηκαν με την "Ομάδα Εργατικής Αντιπολίτευσης" της οποίας αποτέλεσαν το νεολαϊστικό τμήμα. Εξέδωσαν δικό τους έντυπο, το "Εργατικό Μέτωπο" (κυκλοφόρησαν 7 τεύχη) και λειτούργησαν για ενάμιση χρόνο.

ΚΙΝΗΣΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ RSA (Ruch Społeczeństwa Alternatywnego)

Η RSA δημιουργήθηκε στο Γκντάνσκ τον Ιούνιο του '83 από νέους κάτω από 20 χρονών. Αρχισαν να εκδίδουν-απ' το Σεπτέμβριο του '83-το έντυπο "HOMEK" (Ανθρώπινο με κείμενα που βασίζονταν σε συζητήσεις τους και πληροφορίες από την δράση τους). Η κίνησή τους ήταν από τις πρώτες με σημαντική αντιμilitarιστική δράση, διεκδικώντας την καθιέρωση της κοινωνικής θητείας. Οργάνωσε επίσης διαδηλώσεις απ' τις οποίες η πιο σημαντική ήταν εκείνη της πρωτοκινιάς του '85. Αγωνιστές της RSA κατέβηκαν με μαύρες σημαίες και ο τύπος έγραφε

για μια "αναρχική πρωτοκινιά" που ήταν απ' τις πιο βίαιες των τελευταίων χρόνων. Η RSA είναι επίσης προσανατολισμένη προς την νεολαία της ακριβοβήτησης κι απ' το '85 συμμετέχει στη διοργάνωση του νεολαϊστικού φεστιβάλ "Hyde Park" (στο οποίο τα τελευταία χρόνια συμμετείχε και η WIP). Η RSA έχει σήμερα συμπαθούντες σε πολλές πόλεις της Πολωνίας' το "HOMEK" κυκλοφορεί ακόμα ενώ η ομάδα της Βαρσοβίας εκδίδει το έντυπο "Rewoltd" (Εξέγερση): οργάνώνει ή συμμετέχει μαζί με άλλους σε διάφορες αντιμilitarιστικές και οικολογικές ενέργειες. Πρόσφατα διοργάνωσε διαμαρτυρία ιπποστά στην προεβία της Μ. Βρετανίας ενάντια στον POLL TAX (συντονιζόμενη με τις ενέργειες στο Λονδίνο) καθώς και μια συνάντηση για την ανεργία

ΚΙΝΗΣΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ-WIP (Wolności i Pokoi)

Η WIP πρωτοεμφανίστηκε το '85 στην Κρακοβία αποτελούμενη από ομάδες διαφορετικών πολιτικών προσανατολισμών. Στο τέλος της ίδιας χρονιάς ένα μέρος της RSA προσχώρησε στη WIP μετά την πρώτη σημαντική ενέργειά της που ήταν η επιστροφή των στρατιωτικών φυλάδων στον Υπουργό Αμυνας σε διαμαρτυρία ενάντια στην καταδίκη του Marek Adamkiewicz, (είχε ασηθεί να δώσει τον στρατιωτικό όρκο που περιείχε και δήλωση πίστης στον...Κόκκινο Στρατό). Από εκείνη την στιγμή άρχισε να δημιουργείται ένας αναρχικός πυρήνας μέσα στη WIP. Το 1988 τέσσερα από τα 12 έντυπα της Κίνησης είχαν αναρχικό χαρακτήρα: A Czapla (Γκντάνσκ), Iskra (Κρακοβία), Dablin (Ελπίδα) και Signum (Πόζναν). Το 1988 επίσης, εμφανίστηκε στην Κρακοβία η "Φοιτητική Δράση της WIP συγκεντρύνοντας "αναρχίζοντα στοιχεία". Με ριζοσπαστικό τρόπο -μπουκοτάζ, καταλήψεις στρατιωτικών χώρων, διαδηλώσεις, sit-in στις πρωτανείες-απαιτεί την αποστρατιωτικοποίηση του Παν/μιου και αγωνίζεται ενάντια στο Παν/μό κατεστημένο.

ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΔΙΚΤΥΟ ΠΟΛΩΝ-ΜΑ (Myerrzyastowka Anarchistyczna)
Το Μαδημουργήθηκε στο πρωτοβουλία μελών της WIP του Γκντάνσκ, της RSA και της ομάδας αντικουλτούρας "Totart". Σκοπός αυτού του δικτύου ήταν να βγάλει τους ανθρώπους απ' την απομονωσή τους, ιδιαίτερα εκείνους που ενδιαφέρονται για τις αναρχικές ιδέες. Το ΜΑ ήταν ένα είδος γραμμικοκιβώτιου με στόχο περισσότερο την αλληλοπληροφόρηση παρά την κοινή δράση. Μετά τη διανομή ενημερωτικών δελτίων, μια τεράστια ποσότητα γραμμάτων άρχισε να καταρθάνει στις διευθύνσεις του δικτύου, επιβεβαιώνοντας έτσι το καίριο της πρωτοβουλίας αυτής (Υπήρξαν περιπτώσεις όπου στην ίδια πόλη υπήρχαν 2 ή και 3 ομάδες χωρίς καν να γνωρίζουν η μία την άλλη).

Το φθινόπωρο του 1988 διοργανώθηκε στο ΜΑ ένα συνέδριο στο Γκντάνσκ. Συμμετείχαν 100 άτομα εκπροσωπώντας συγκροτημένες ή άτυπες ομάδες απ' όλη τη χώρα. Η συνάντηση διακόπηκε βίαια με την εισβολή μιας... αντιτρομοκρατικής ταξιαρχίας και τη σύλληψη των διοργανωτών. Ευρύτερα το όνομα του ΜΑ έγινε τόσο ελκυστικό ώστε διάφορες ομάδες άρχισαν να το χρησιμοποιούν πέρα κι απ' τις προθέσεις των ιδρυτών του που είδαν να δημοσιεύονται στον τύπο πληροφορίες για δραστηριότητες του ΜΑ σε μια σειρά από πόλεις της χώρας (κυρίως αντιμιλιταριστικές και οικολογικές ενέργειες). Το όνομα δε "Δίκτυο Πόλεων" (Miezyastowka) συχνά μετατρέπεται σε "Διεθνές Δίκτυο" (Miedzynarodowka). Γενικότερα κυκλοφορούν πολλά έντυπα και προκηρύξεις του ΜΑ.

Η ΠΟΛΩΝΙΚΗ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ- FAP

Τον Ιούνιο του 1989 έγινε στο Dobrze το 2ο συνέδριο όπου μετά από πολλές διαμάχες πάρθηκε η απόφαση να μετασχηματιστεί το ΜΑ στην Αναρχική Ομοσπονδία... Ορίστηκε ταμίας, οι υπεύθυνοι για την έκδοση του δελτίου της και δημιουργήθηκε ένα προσωρινό γραφείο ενημέρωσης. Η απόφαση αυτή προκάλεσε μια χρονίζουσα διαφωνία μιά και πολλοί θεώρησαν ότι δεν υπήρχε λόγος να δημιουργηθεί μια καινούργια οργάνωση τη στιγμή που ο βασικός στόχος του ΜΑ-για δημιουργία ενός αποτελεσματικού δικτύου επικοινωνίας-δεν είχε ολοκληρωθεί και η διαδικασία βρισκόταν σε εξέλιξη. Η διαμάχη κόπησε το Δεκέμβριο του '89 στο 3ο συνέδριο στη Βαρσοβία όπου ορισμένες απ' τις ομάδες που συμμετέχουν στην Ομοσπονδία αποφάσισαν να διατηρήσουν το όνομα ΜΑ μαζί με τ' όνομα της πόλης ή της περιοχής τους. Η Ομοσπονδία εκδίδει ένα δελτίο και οργανώνει συναντήσεις στη Βαρσοβία κάθε μήνα.

Πηγή: Krzysztof Galinski.

Η Αλληλεγγύη είναι η Εξουσία.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΠΟΛΩΝΟΥΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΠΑΡΟΝΤΕΣ
ΣΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΤΗΣ ΤΕΡΓΕΣΤΗΣ
ΤΟΝ ΑΠΡΙΛΗ 1990.

-Προερχόμαστε από διαφορετικές ομάδες (RSA, Αναρχική Ομοσπονδία και διαφορετικές πόλεις (Βρόκλαβ, Γκντάνσκ, Βαρσοβία...). Υπάρχει (εκείνης) μια αυτόνομη ομάδα η οποία δραστηριοποιήθηκε για την υποστήριξη του αγώνα των Αγγλων εργαζόμενων ενάντια στο POLL TAX.

Ορισμένοι από μας συμμετέχουν στη "Μαύρη Συμμαχία", μια ομάδα της Ομοσπονδίας που αποτελείται από καλὰ μέλη της WIP (Κίνηση Ελευθερία και Ειρήνη) η οποία δημιουργήσε μια αναρχική βιβλιοθήκη και οργάνωσε σεμινάρια κάτω στον αναρχισμό. Συμμετέχουμε σε μια εφημερίδα κοινή με το Πολωνικό Σοσιαλιστικό Κόμμα-δημοκρατική Εξανάσταση (PPS-RD). Έχουμε εκύψης συμμετάσχει στην κατάληψη

η ενός δημαρχείου από ακολυμένους εργάτες. Η "Μαύρη Συμμαχία" ήταν σ' επαφή με τους απεργούς των ναυπηγείων του Γκντάνσκ το 1988 και στους κόλπους της Ομοσπονδίας δημιουργήθηκε πρόσφατα μια συνδικαλιστική ομάδα. Προς το παρόν όμως έχουμε λίγες επαφές με τους εργάτες..

..Η Αλληλεγγύη δεν είναι κιά συνδικατο. Η Αλληλεγγύη είναι πλέον η κυβέρνηση, είναι η εξουσία... Το επόμενο συνέδριό της στις 19 Απρίλη θα μπορούσε να οδηγήσει σ' ένα σχίσμα μέσα στην Αλληλεγγύη. Αλλά οι ομάδες που αντιπολιτεύονται τη σημερινή κυβέρνηση δρούν με στόχο την κατάκτηση της εξουσίας: δεν έχουμε τίποτα κοινό μαζί τους...

Το Σάββατο 2 Ιούνιο το απόγευμα, αναρχικοί έρριξαν μολότωφ ενάντια στο Σοβιετικό προξενείο του Γκντάνσκ στη διάρκεια διαδήλωσης διαμαρτυρίας για τη δολοφονία του P. Siuda αναρχικού αγωνιστή της KAS. Αυτή η ενέργεια αποτέλεσε συνέχεια πρόσφατων διαδηλώσεων ενάντια στα Σοβιετικά προξενεία στην Κρακοβία και το Γκντάνσκ. Οι Πολωνικές αρχές κινητοποιήθηκαν για την αυστηρή καταστολή αυτών των διαδηλώσεων, ύστερα από αίτημα του Σοβιετικού υπουργού εξωτερικών.

KAMOV

"Αυτή η ομάδα δημιουργήθηκε από νεαρούς ελευθεριακούς Γιουγκοσλαβούς οι οποίοι ζούν στη Γαλλία ή κινούνται ανάμεσα στη Γαλλία και τη Γιουγκοσλαβία. Πήρε δε το όνομά της απ' τον Janco Polic Kamon, αναρχικό και "καταραμένο" ποιητή, που κατέχει μια πολύ σημαντική θέση στην κροατική λογοτεχνία και πέθανε στη Βαρκελώνη το 1910 σε ηλικία 24 ετών.

Αυτή η άτυπη ομάδα συγκεντρώνει άτομα που ανήκουν στην πλειοψηφία τους σε διάφορες ελευθεριακές κολλεκτίβες ή οργανώσεις και οι οποίοι, ευαισθητοποιημένοι απ' τα γεγονότα που διαδοσμάτιζονται στις χώρες καταγωγής τους, θέλησαν να δουλέψουν μαζί για την διδδοση των ελευθεριακών ιδεών στη Γιουγκοσλαβία και στους κόλπους της γιουγκοσλαβικής κοινότητας στη Γαλλία. Για την οργάνωση επίσης, αγωνιστικών ενεργειών σχετικά με τη Γιουγκοσλαβία και για την ενημέρωση του ελευθεριακού κόσμου στη Γαλλία σχετικά με την κατάσταση σ' αυτή τη χώρα - καθώς η πληροφόρηση μέσω του επίσημου τύπου τους φαίνεται ανεπαρκής ή εσφαλμένη εφ' όσον αναπαράγει τις καθόλου αντικειμενικές απόψεις του γιουγκοσλαβικού Κράτους ή ορισμένων εθνικιστικών λόμπυ και δικαιολογεί τις επιλογές του γαλλικού Κράτους απισιωνώντας τη θέση αυτών των επιλογών.

Κατά συνέπεια η άγρια καταστολή στο Κοσσυφοπέδιο παρουσιάστηκε σε μέσο παρεμπόδισης των εθνικών συγκρούσεων ανάμεσα σε Σέρβους και Αλβανούς ενώ δεν κάνει τίποτε άλλο παρά να βαθαίνει το χάσμα ανάμεσα στις δύο κοινότητες. Στην πραγματικότητα τα θύματα είναι όλα θύματα της καταστολής και είναι πάντοτε αλβανοί. Για να τρομοκρατήσει δε τη Δύση, ο Σέρβικος εθνικισμός ανακάλυψε τον "φανατικό ισλαμισμό" ανάμεσα στους αγωνιστές του Κοσσυφοπέδιου.

Η ομάδα "Καμον" αγωνίζεται ενάντια σ' όλους τους εθνικισμούς, ενάντια σ' όλα τα Κράτη-ενιαία, ομόσπονδα ή συνομόσπονδα - και σ' όλους όσους κατέχουν την εξουσία στη Γιουγκοσλαβία, ακόμα κι αν είναι δημοκρατικά εκλεγμένοι, όπως αυτό αρχίζει να γίνεται."

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΩΝ ΙΝΔΙΑΝΩΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑΣ ΠΟΥ ΑΣΚΕΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΑΝΑΔΑ

"ΟΙ ΙΝΔΙΑΝΟΙ ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΥΜΜΟΡΦΩΘΟΥΝ ΣΤΟΥΣ ΤΡΟΠΟΥΣ ΤΩΝ ΛΕΥΚΩΝ. ΕΙΡΗΝΙΚΑ ΑΝ ΤΟ ΘΕΛΗΣΟΥΝ Η ΒΙΑΙΑ ΑΝ ΧΡΕΙΑΣΤΕΙ. ΑΥΤΟΣ Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΜΗΝ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ ΔΥΝΑΤΟΣ, ΑΛΛΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ ΠΟΥ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΕΧΟΥΝ ΟΙ ΙΝΔΙΑΝΟΙ. ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΞΕΦΥΓΟΥΝ... Η ΘΑ ΣΥΜΒΙΒΑΣΤΟΥΝ Η ΘΑ ΣΥΝΤΡΙΦΘΟΥΝ."

...Δήλωση του επιτρόπου για Ινδιάνικες υποθέσεις πριν από 150 χρόνια.

Οι γυναίκες των 6 εθνών που απαρτίζουν την Ομοεθνία των Ιροκέζων, σαν προστάτες της γής μας δεν πουλήσαμε, ούτε και παραχωρήσαμε ποτέ κομμάτι της προγονικής μας γής. Εάν κυρίαρχο έθνος έχει τους δικούς της νόμους, παραδόσεις, έθιμα και κερτοχή. Απαιτούμε από τον Καναδά να σταματήσει την αναμείξη του με την γενέτειρά και κυρίαρχη γή μας.

Η Καναδική Κυβέρνηση συνεχώς, με τα δικαστήρια και τις υπηρεσίες της έχει συνειδητά και εσκεμμένα προωθήσει μια πολιτική πολιτιστικής και φυλετικής γενοκτονίας στους Ινδιάνους της Ομοεθνίας. Η τοπική Κυβέρνηση (τα φυλετικά συμβούλια) είναι απλώς μια προέκταση της Καναδικής Κυβέρνησης. Μέσω αυτών έχουν δημιουργήσει μια πολιτική σχεδιασμένη να καταστρέψει την αυτοκυριαρχία μας.

Η υιοκριντική στάση του Καναδά απέναντι στους Mohawks πρέπει να τερματιστεί πριν υπάρξει οποιαδήποτε σχέση ειρήνης και αρμονίας.

Επειδή η Καναδική Κυβέρνηση αρνείται να σεβαστεί το δικαίωμα στην προγονική μας γή οι Mohawks της Ομοεθνίας των Ιροκέζων εξαναγκαστήκαμε να στήσουμε οδοφράγματα για να προστατευτούμε από τις καθόνομες εισβολές στη γή μας. Το δικαίωμα στην αυτοδιάθεση και στην αυτονομία είναι θεμελιώδες σύμφωνα με τους διεθνείς, αλλά και τους δικούς σας νόμους. Το ίδιο λοιπόν ισχύει και για την κυρίαρχη Ομοεθνία των Ιροκέζων. Αντιστεκόμαστε σε οποιαδήποτε προσπάθεια ατ' όλες τις ξένες αστυνομικές/παραστατοικτικές και δυνάμεις πολιτών για εισβολή στην κερτοχή μας και την αναμείξη της στο δικαίωμά μας στην προγονική γή.

Η ευθύνη για τυχόν αιματοχυσία θα βαρύνει το λαό του Καναδά και την Κυβέρνησή του. Η ιστορία σας της βίας ή οι απειλές βίας εναντίά μας στο μέλλον, είναι τα αληθινά οδοφράγματα που εμποδίζουν την αμοιλική συβίωση ανάμεσα στους λαούς μας. Δεν μπορούμε να μας κατηγορήσετε γιατί υπερσκιεμάστε τη διακρήυση του δικαίωμάτος μας στη μητέρα-γή.

Ellen Gabriel, Linda Gabriel,
Denise Tolley, Debra Etienne.

Η φυλετική και πολιτιστική Γενοκτονία των αυτόχθονων της Β.Αμερικής είναι ένα από τα πιο φριχτά ιστορικά εγκλήματα των τελευταίων αιώνων. Η άφιξη των λευκών Ευρωπαίων σήμανε την αρχή του τέλους για πολλές φυλές Ινδιάνων. Σήμερα μόνο λίγες εκατοντάδες χιλιάδες έχουν επιζήσει, ενώ η πολιτική αφάνισή τους συνεχίζεται.

Η καταστροφή του παραδοσιακού τρόπου ζωής των Ινδιάνων, με τη λεηλασία της γης τους από το Κράτος και τις μεγάλες εταιρίες, η βιομηχανοποίηση και η επακόλουθη οικολογική καταστροφή, η εξαναγκαστική μετανάστευση και ο εγκλεισμός τους σε καταυλισμούς έχουν όλα συμβάλει στην διάλυση των μέσων για μια αυτόκλη οικονομική ζωή. Η φτώχεια, η περιθωριοποίηση, αλλά και η σταδιακή εξοφάνιση πολιτιστικής ταυτότητας και αναφορών, δημιουργούν ένα ευνοϊκό κλίμα για την οριστική αφομεύωση των Ινδιάνικων πληθυσμών. Η εμπέδωση της εξουσίας των κυβερνήσεων των ΗΠΑ και του Καναδά γίνεται τέλος πιο ολοκληρωτική με την "επιδότηση" και τον συνεπακόλουθο έλεγχο των Ινδιάνικων εθνικών συμβουλίων. Όλα αυτά συνιστούν ξεκάθαρα μια σύγχρονη πολιτική "σιωπηλής" γενοκτονίας.

"Ενώ λοιπόν οι κυβερνήσεις του Καναδά και των ΗΠΑ προσποιούνται υποκριτικά ότι προωθούν την ειρήνη, την ελευθερία, την δημοκρατία και την αυτοδιάθεση για τους λαούς και τα έθνη του κόσμου, αυτές οι ίδιες οι κυβερνήσεις είναι αποφασισμένες να πατάξουν με όλα τα μέσα τα φυσικά δικαιώματα και την ελευθερία των ιθαγενών της Β.Αμερικής με μια γενοκτονική αφομεύωση και πολιτικές αφάνισις...". **ΑΠΟ ΠΡΟΣΦΑΤΗ ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΤΗΣ "ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΜΑΧΗΤΩΝ ΤΩΝ ΜΟΗΑΥΚΣ"***

Σήμερα τα Ινδιάνικα κινήματα θεωρούνται από τις πιο σοβαρές εσωτερικές απειλές στον Καναδά και τις ΗΠΑ. Το Αμερικάνικο Ινδιάνικο Κίνημα, η "Κοινωνία Μαχητών των ΜΟΗΑΥΚΣ" και άλλες φυλές στην Β.Αμερική έχουν κατά καιρούς μπει στο στόχαστρο των Κρατικών Υπηρεσιών. Σκευωρίες ενάντια σε αγωνιστές-όπως της γνωστής διεθνώς περίπτωσης του L.Peltier που παραμένει κρατούμενος πολέμου επί 15 χρόνια-, δολοφονίες, βασανισμοί, μαζική παραπληροφόρηση, είναι μόνο μερικές από τις πρακτικές που χρησιμοποιούνται ενάντια στους Ινδιάνους αγωνιστές, από το FBI και τις παρόμοιες υπηρεσίες του Καναδά.

Το 1973 για παράδειγμα στο Wounded Knee των ΗΠΑ, το FBI άρχισε μια επιχείρηση που κράτησε 3 χρόνια και είχε σαν αποτέλεσμα το θάνατο 69 Ινδιάνων και τον τραυματισμό εκατοντάδων άλλων από ελεύθερους σκοπευτές. Σκοπός της επιχείρησης-που έγινε με την υποστήριξη πολυεθνικών-ήταν όχι μόνο η αποδυνάμωση του κινήματος, αλλά και το άνοιγμα για πιο εύκολη εκμετάλλευση της πλούσιας σε μεταλλεύματα γης από τις πολυεθνικές.

Ο αγώνας των Ινδιάνων για την υπεράσπιση των τελευταίων κομματιών γης τους-που υποτίθεται ότι προστατεύονται από τις περιβόητες "Ινδιάνικες συνθήκες"-έχει γίνει στις μέρες μας κεντρικό σημείο δράσης και αντίστασης.

*Η δημιουργία της "Κοινωνίας Μαχητών ΜΟΗΑΥΚΣ" εμπνεύστηκε από τη μορφή του Ινδιάνου Τζέκ Φαίρ που δολοφονήθηκε το 1889 από την αστυνομία γιατί αντιτιθέταν στα Ινδιάνικα συμβόλια που ελέγχονταν από το κράτος.

Στον Καναδά οι Ινδιάνοι έχουν περάσει σε μια νέα φάση δυναμικής αντιπαράθεσης με την κυβέρνηση, κύρια σε σχέση με ζητήματα γης. Από το ένα άκρο του Καναδά στο άλλο στήνονται οδοφράγματα, από διάφορες φυλές που με αυτό τον τρόπο υπερασπίζονται τη γη και την αυτονομία τους από τα άπληστα χέρια των ξένων εισβολέων. Πρόσφατα ένα από τα Ινδιάνικα έθνη που έχει δεχθεί αλλεπάλληλες επιθέσεις από τις Αρχές του Καναδά και των ΗΠΑ (ζουν κι από τις δύο πλευρές των συνόρων) είναι των Mohawks, ένα από τα 6 έθνη* που απαρτίζουν την Ομοεθνία των Ιροκέζων, που έχει πάνω από 2000 χρόνια ιστορία.

Οι περιοχές των Mohawks δέχονται σήμερα μια γενικευμένη επίθεση. Στην AKWESANSE (ΗΠΑ κ' Καναδάς) υπόκειται αυτή τη στιγμή και επί τρεις μήνες αστυνομική και στρατιωτική κατοχή. Οι Ινδιάνοι καταγγέλλουν συνεχώς τις αυθαίρετες συλλήψεις, τις έρευνες και τους ευλοδαρμούς. Στις 11 Ιουλίου '90 στην κοινότητα KANESATAKE των Mohawks στο Κεμπέκ (Καναδάς), η αστυνομία επιχείρησε να διαλύσει τα οδοφράγματα που είχαν στήσει οι Ινδιάνοι για να εμποδίσουν την επέκταση ενός...νηπέδου γκόλφ(!) στην προγονική τους γη. 500 πάνοπλοι αστυνομικοί των Ειδικών Δυνάμεων (μεταξύ των οποίων ελεύθεροι σκοπευτές) πήραν μέρος σ' αυτή την επιχείρηση όπου χρησιμοποιήθηκαν εκατοντάδες δακρυγόνα και αναισθητικές χειροβομβίδες-πολλές από τις οποίες τους επιστράφηκαν πίσω από τους Ινδιάνους. Η επέμβαση όμως απέτυχε καθώς μάλιστα μέσα στην σύγκρουση σκοτώθηκε ένας μπάτσος και οι υπόλοιποι υποχώρησαν και απέκλεισαν την περιοχή με τη βοήθεια του στρατού. Στην γειτονική κοινότητα της KAHNNAWAKE των Mohawks επίσης και σε ένδειξη συμπαράστασης αποκλείστηκε η κεντρική γέφυρα που οδηγεί προς το Μόντρεαλ. Και οι δύο περιοχές αυτές βρίσκονται μέχρι σήμερα αποκλεισμένες από ισχυρές δυνάμεις αστυνομίας και στρατού που απαγορεύουν τα ΜΜΕ, τρόφιμα, φάρμακα και πρώτες βοήθειες να φθάσουν στους Ινδιάνους.

Από την άλλη πλευρά των οδοφραγμάτων οι ένοπλοι μαχητές Ινδιάνοι είναι αποφασισμένοι να υπερασπιστούν το δικαίωμα στη γη τους-έχοντας την συμπαράσταση όλων των φυλών-ενάντια στο Κράτος που μη επιτυγχάνοντας την αφομεύωσή τους δεν διστάζει να χρησιμοποιήσει ωμή βία για να τους υποτάξει.

Για τους Ινδιάνους, αυτός ο αγώνας είναι ένας αγώνας ζωής.

"Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΜΑΧΗΤΩΝ ΤΩΝ ΜΟΗΑΥΚΣ ΘΑ ΣΥΝΕΧΙΣΕΙ ΝΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΖΕΤΑΙ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΜΟΗΑΥΚΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΙΣ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ ΑΠΟ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΙΣ, ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΟ...ΘΑ ΣΥΝΕΧΙΣΟΥΜΕ ΝΑ ΣΤΕΚΟΜΑΣΤΕ ΥΠΕΡΦΑΝΟΙ, ΔΥΝΑΤΟΙ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ, ΣΑΝ ΔΥΝΑΜΗ, ΣΑΝ ΑΤΟΜΑ, ΣΑΝ ΠΝΕΥΜΑ, ΣΑΝ ΛΑΟΣ, ΣΑΝ ΕΘΝΟΣ..."

Διακήρυξη της "Κοινωνίας Μαχητών ΜΟΗΑΥΚΣ"

*Mohawk, Oneida, Onondaga, Cayuga, Seneca, Tuscarora.

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΗΝ ΙΝΔΙΑΝΙΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ.